

ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

สารนิพนธ์
ของ
ธีรวัฒน์ เกษมสิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
พฤษภาคม 2553

ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

สารนิพนธ์
ของ
ธีรวัฒน์ เกษมสิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ

พฤษภาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

บทคัดย่อ

ของ

ธีรวัฒน์ เกษมสิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ

พฤษภาคม 2553

ธีรวัฒน์ เกษมสิน. (2553). ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอมือ จังหวัดกระบี่. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ดร.จิรวัฒน์ เจริญสถาพรกุล.

การศึกษานี้มีความมุ่งหมายเพื่อให้ทราบลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอมือ จังหวัดกระบี่ โดยใช้เส้นโค้งลอเรนซ์และค่าสัมประสิทธิ์จินีเป็นเทคนิคในการวิเคราะห์ลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวและอาศัยข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการเก็บรวบรวมจากการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นครัวเรือนที่มีสมาชิกในครัวเรือนมีรายได้จากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง จำนวน 125 ตัวอย่าง ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจอาหาร ธุรกิจนันทนาการ ธุรกิจขนส่งและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ซึ่งในธุรกิจท่องเที่ยวแต่ละประเภทมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับธุรกิจละ 25 ตัวอย่าง ผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า ธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอมือ จังหวัดกระบี่ เป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนน้อย ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์จินีของธุรกิจท่องเที่ยวโดยรวมเท่ากับ 0.2814 และเมื่อแยกพิจารณาธุรกิจท่องเที่ยวแต่ละประเภทจะพบว่า ธุรกิจขนส่งเป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนที่น้อยที่สุด คือมีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.1668 รองลงมาเป็นธุรกิจโรงแรมมีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.2561 ธุรกิจนันทนาการมีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.2645 ธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกมีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.3128 และธุรกิจอาหารเป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนมากที่สุด คือมีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.3204 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มกันของธุรกิจ ซึ่งอาจเป็นการรวมกลุ่มกันในรูปแบบของการจัดตั้งเป็นสมาคมผู้ประกอบการธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก โดยมีความมุ่งหมายเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ธุรกิจและลดความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือน เพราะหากรัฐบาลปล่อยให้เอกชนเป็นผู้รับภาระเพียงฝ่ายเดียวอาจทำให้การลดความเหลื่อมล้ำของรายได้ไม่ประสบความสำเร็จ

HOUSEHOLD INCOME INEQUALITY DRIVING FROM TOURISM BUSINESS IN AONANG
SUBDISTRICT MUEANG DISTRICT, KRABI PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
TEERAWAT KASEMSIN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Economics degree in Managerial Economics
at Srinakharinwirot University

May 2010

Teerawat Kasemsin. (2010). *Household Income Inequality Driving From Tourism Business In Aonang Subdistrict Mueang District, Krabi Province*. Master's Project, M.Econ. (Managerial Economics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor: Dr. Jirawat Jaroensathapornkul.

This study aimed to determine household income inequality from tourism in Aonang subdistrict, Mueang district, Krabi province. Using Lorenz curve and gini coefficient for analyzing household income inequality from tourism and using primary data that collected from interviews 125 samples, who had income from employment related to tourism in Aonang subdistrict. This study, the researchers divided businesses related to tourism in Aonang subdistrict into 5 business, hotel business, food business, tour business, transportation business and souvenirs business, and each of the business was using 25 samples. The results of this study revealed that tour business in Aonang subdistrict, Mueang district, Krabi province were less household income distribution inequality, which gini coefficient of tourism was 0.2814. When separate consideration of each business found the least of household income inequality was transportation business that gini coefficient equal to 0.1668, followed by the hotel business that gini coefficient equal to 0.2561, tour businesses that gini coefficient equal to 0.2645, souvenirs business that gini coefficient equal to 0.3128 and the most of household income inequality was food business that gini coefficient equal to 0.3204. Policy recommendations government and relevant agencies should encourage the grouping of business. This may be a confederate in the form of establishing an association of business people who selling food and souvenir business. The aim is to exchange knowledge and experience in doing business to increase revenues and reduce the inequality of household income. Because if the Government let the private sector is borne by only one party could lead to not successful in the reduction of income inequality.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และ
คณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจ
ท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอมะนัง จังหวัดกระบี่ ของ ชีรวัฒน์ เกษมสิน ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์การจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ ดร. จีรวัฒน์ เจริญสถาพรกุล)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร. อ้อทิพย์ ราษฎร์นิยม)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร. จีรวัฒน์ เจริญสถาพรกุล)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร. พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สารี วรวิสุทธิสารกุล)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีสำนักวิชาเศรษฐศาสตร์และนโยบายสาธารณะ

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรณู สุขารมณ์)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2553

ประกาศคุณูปการ

การทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต ได้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้และความอนุเคราะห์ของอาจารย์หลายท่าน ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำในการศึกษาค้นคว้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งจาก ดร. จีรวัฒน์ เจริญสถาพรกุล ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยนี้ทุกขั้นตอน

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สารี วรวิสุทธิสารกุล และรองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์ ที่ได้สละเวลารวมทั้งให้คำแนะนำเพิ่มเติมสำหรับการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำสารนิพนธ์ทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในความช่วยเหลือในการทำสารนิพนธ์ โดยได้สละเวลาและอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ที่สำคัญท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ที่มอบโอกาสทางการศึกษารวมทั้งสนับสนุนในด้านการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยอย่างดียิ่งตลอดมาและผู้ซึ่งอยู่เบื้องหลังความสำเร็จทางการศึกษาระดับมหาบัณฑิตของผู้วิจัย และขอบคุณทุกท่านที่คอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอดระยะเวลาที่ทำงานวิจัย จนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

จีรวัฒน์ เกษมสิน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
สภาพทั่วไปทางด้านเศรษฐกิจ	8
การประยุกต์ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เพื่อการวิจัย	13
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
3 วิธีดำเนินการวิจัย	18
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	18
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	18
การเก็บรวบรวมข้อมูล	18
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	19
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
การท่องเที่ยวและสภาพเศรษฐกิจในตำบลอ่าวนาง	22
วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวของ ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์	24
วิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวโดยใช้ เส้นโค้งลอเรนซ์และค่าสัมประสิทธิ์จินี	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	46
สรุปผลการศึกษา	48
อภิปรายผลการศึกษา.....	49
ข้อเสนอแนะ.....	50
บรรณานุกรม	51
ภาคผนวก	54
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจ ท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่.....	55
ภาคผนวก ข รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างในธุรกิจท่องเที่ยวแต่ละประเภท.....	58
ประวัติย่อผู้วิจัย	65

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สัดส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ณ ราคาปีปัจจุบันระหว่างปี 2545-2550.....	4
2 ปริมาณการทำให้ประมงและสัตว์น้ำของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545-2549.....	8
3 พื้นที่และผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดกระบี่ ปี 2550.....	9
4 จำนวนแรงงานของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545-2549	10
5 จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่จังหวัดกระบี่ระหว่าง ปี 2545-2550.....	11
6 สถิติการอนุมัติการส่งเสริมการลงทุนของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545-2548.....	12
7 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ณ ราคาปีฐาน 2531 ระหว่างปี 2545-2550.....	12
8 ตัวอย่างการแบ่งชั้นรายได้ระหว่างครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับ ธุรกิจท่องเที่ยว	14
9 รายได้ของประชากรในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ระหว่าง ปี 2548-2552 จำแนกตามรายได้นอกภาคเกษตรและรายได้ภาคเกษตร.....	23
10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม อาชีพปัจจุบันของ ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาสูงสุด ภูมิลำเนา และศาสนาของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์.....	25
11 รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่....	28
12 ระดับชั้นรายได้ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่.....	31
13 ระดับชั้นรายได้ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทธุรกิจ.....	34
14 ค่าสัมประสิทธิ์ดัชนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทธุรกิจ.....	38
15 ค่าสัมประสิทธิ์ดัชนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่.....	40
16 ค่าสัมประสิทธิ์ดัชนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรมใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่.....	41
17 ค่าสัมประสิทธิ์ดัชนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหารใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่.....	42

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
18	ค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนำเที่ยวใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่.....	43
19	ค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่งใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่.....	44
20	ค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่าย สินค้าที่ระลึกในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่.....	45
21	รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทธุรกิจ.....	59
22	รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจโรงแรมในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่	60
23	รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจอาหารในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่	61
24	รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจนำเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่	62
25	รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจขนส่งในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่	63
26	รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่	64

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยระหว่างปี 2540–2550	1
2 จำนวนการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยระหว่างปี 2540-2550.....	2
3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
4 เส้นโค้งลอเร็นซ์ของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว.....	14
5 พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา	19
6 เส้นโค้งลอเร็นซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่	32
7 เส้นโค้งลอเร็นซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทธุรกิจ.....	35
8 เปรียบเทียบเส้นโค้งลอเร็นซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว ในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทของธุรกิจ.....	36

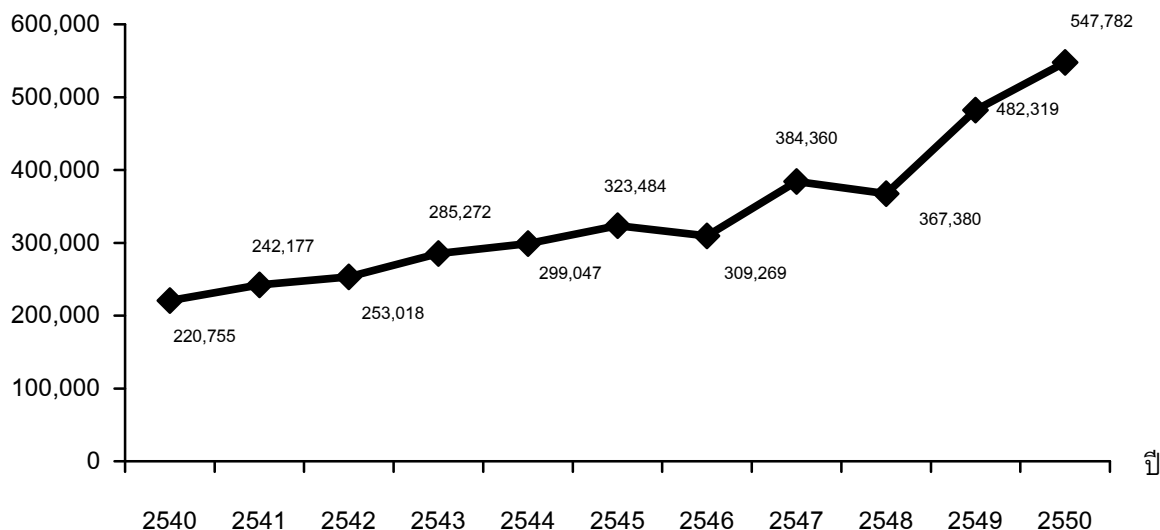
บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของโลก มีส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกลายเป็นสินค้าหลักในหลายประเทศ เป็นแหล่งรายได้เงินตราต่างประเทศที่สำคัญ ส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่นและสร้างงานสร้างอาชีพให้ประชาชนได้เป็นจำนวนมาก หลายประเทศถือเป็นนโยบายให้การส่งเสริมอย่างจริงจัง (ปรีชา แดงโรจน์. 2544: 30) นอกจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีผลดีต่อเศรษฐกิจในการดึงดูดเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศเป็นจำนวนมากแล้วยังกระตุ้นให้เกิดการจ้างงาน กระจายรายได้ให้แก่ประชาชนระดับต่างๆ และการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวยังทำให้เกิดกิจกรรมการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ตั้งแต่การให้บริการของพนักงานในสนามบิน พนักงานขับรถ พนักงานร้านอาหาร ธุรกิจนำเที่ยวและธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวจึงมีโอกาสดำเนินรายได้จากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว (ภาพประกอบ 1)

รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)

หมายเหตุ ค่าใช้จ่ายไม่นับรวมค่าพาหนะเดินทางระหว่างจังหวัด

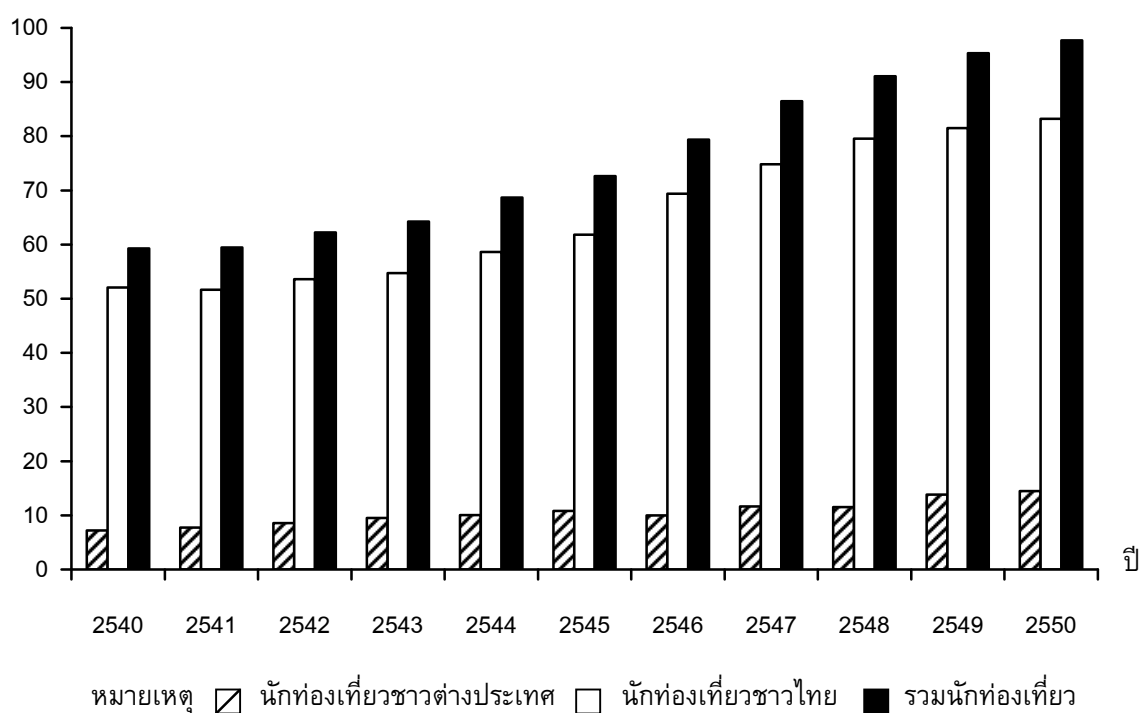
ภาพประกอบ 1 รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยระหว่างปี 2540-2550

ที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2552). รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยระหว่างปี 2540-2550. (ออนไลน์).

จากภาพประกอบ 1 จะเห็นได้ว่ารายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยระหว่างปี 2540-2550 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี แต่ในปี 2548 รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยลดลง เนื่องจากประเทศไทยได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติ

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ เนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวย่อมสนับสนุนให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ซึ่งก่อให้เกิดรายได้จากการซื้อขายสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้เกิดการหมุนเวียนของกระแสการเงินไปทุกระดับของสังคม สร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ รายได้ที่เกิดจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นรายได้ที่เกิดจากการซื้อขายสินค้าและบริการของนักท่องเที่ยว (ศรัณยู วรากุลวิทย์. 2546: 9-10) และในฐานะเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว จำนวนของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในประเทศที่มีจำนวนมาก ย่อมเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้เจริญเติบโตเพื่อตอบสนองความต้องการใช้บริการของนักท่องเที่ยว ซึ่งจะก่อให้เกิดการสร้างรายได้และการกระจายรายได้ในระบบเศรษฐกิจของประเทศ (ภาพประกอบ 2)

จำนวนการเดินทาง (ล้านครั้ง)

ภาพประกอบ 2 จำนวนการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยระหว่างปี 2540-2550

ที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2552). จำนวนการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยระหว่างปี 2540-2550. (ออนไลน์).

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการ ที่ประกอบด้วยอุตสาหกรรมแขนงต่างๆ เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวให้ได้รับความสะดวกสบายและเกิดความประทับใจในการเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งกล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่ต้องใช้การลงทุนด้วยงบประมาณจำนวนมาก นอกจากนั้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังช่วยสร้างความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมเหล่านั้นต้องมีปริมาณเพียงพอในการรองรับนักท่องเที่ยว ให้ได้รับความสะดวกสบายระหว่างการท่องเที่ยว เช่น สถานที่พักผ่อน การขนส่ง การเกษตร การผลิตอาหารสำเร็จรูป การก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและร้านค้าประเภทต่างๆ ต้องสร้างให้เพียงพอในการรองรับนักท่องเที่ยว ทำให้มีความเจริญเติบโตในภูมิภาคและท้องถิ่นนั้นๆ (ศรัณยา วรากุลวิทย์, 2546: 11-13) ซึ่งมีผลให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาคต่างๆ ของประเทศ ทำให้เกิดการสร้างงานสร้างอาชีพทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นการลดการว่างงานทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น

ประเทศไทยเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยม มีศักยภาพทางในการให้บริการด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับที่สูง มีความหลากหลายของทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตลอดจนมีความโดดเด่นทางศิลปะ วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ ซึ่งสามารถสร้างภาพลักษณ์และชื่อเสียงให้เป็นที่รู้จักไปทั่วโลก อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยจึงเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญ เนื่องจากที่ผ่านมาพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง (ภาพประกอบ 1 และ 2) ซึ่งเป็นผลดีที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดรายได้หมุนเวียนอยู่ภายในประเทศ สร้างความเจริญทางสังคมให้เกิดแก่ท้องถิ่นที่เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวและเป็นตัวเร่งให้เกิดการพัฒนาในธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

ภาคใต้ของประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมทางด้านการท่องเที่ยวทั้งจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ เนื่องจากมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่อุดมสมบูรณ์กระจายอยู่ทั่วไป การท่องเที่ยวภาคใต้ของประเทศไทยจึงมีบทบาทสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาเข้ามาท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก โดยแหล่งท่องเที่ยวทางภาคใต้ส่วนใหญ่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

จังหวัดกระบี่เป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ ที่มีการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพราะเป็นจังหวัดที่มีสภาพภูมิประเทศที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามและมีคุณค่ามากมาย เช่น อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา หมู่เกาะพีพี หมู่เกาะลันตา ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะอ่าวนางที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดกระบี่และมีความหลากหลายทางการท่องเที่ยว นอกจากแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแล้ว จังหวัดกระบี่ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งทำให้นักท่องเที่ยวสนใจเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ นอกเหนือจากธรรมชาติที่สวยงาม

การท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่จึงเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถทำรายได้ให้กับจังหวัดกระบี่เป็นจำนวนมาก จากการที่จังหวัดกระบี่มีอัตราการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น และมีรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นทุกปี ยกเว้นปี 2548 เพียงปีเดียวที่รายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่ลดลง เนื่องมาจากผลกระทบของเหตุการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติ ที่มีผลทำให้รายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่ลดลงจาก 19,325.37 ล้านบาทในปี 2547 เป็น 7,393.29 ล้านบาทในปี 2548 ดังนั้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงเป็นที่มาของรายได้ที่มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของจังหวัดกระบี่เป็นอย่างมาก (ตาราง 1)

ตาราง 1 สัดส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ณ ราคาปีปัจจุบัน ระหว่างปี 2545–2550

ปี	รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	ผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ ราคาปีปัจจุบัน (ล้านบาท)	สัดส่วนรายได้จากการ ท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์ มวลรวม (ร้อยละ)	อัตราการขยายตัว ของรายได้จากการ ท่องเที่ยว (ร้อยละ)
2545	15,593.33	23,627	65.99	-
2546	17,465.98	28,778	60.69	12.00
2547	19,325.37	33,258	58.10	10.64
2548	7,393.29	33,506	22.06	-61.74
2549	19,819.30	39,230	50.52	168.07
2550	24,728.93	43,958	56.25	24.77

ที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2552). สัดส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ณ ราคาปีปัจจุบัน ระหว่างปี 2545–2550. (ออนไลน์).

แม้ว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่จะก่อให้เกิดรายได้เป็นจำนวนมาก โดยปี 2550 จังหวัดกระบี่เป็นจังหวัดที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นอันดับ 6 ของประเทศ มีรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งหมดเท่ากับ 24,728.93 ล้านบาท จากจำนวนรายได้จากการท่องเที่ยวดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นจำนวนรายได้จากการท่องเที่ยวที่มีจำนวนมาก แต่รายได้จากการท่องเที่ยวนี้ไม่สามารถบอกได้ว่ารายได้รายได้จากการท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่มีการกระจายไปสู่บุคคลกลุ่มใดและมีความเท่าเทียมกันหรือไม่ เพราะการเพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวจะไม่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัดกระบี่ ถ้าการเพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวนั้นเป็นการเพิ่มขึ้นของรายได้รวมหรือรายได้เฉลี่ยจากการท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว แต่ไม่สามารถลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ให้น้อยลงได้ จากความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีผลกระทบต่อการสร้าง

รายได้ในจังหวัดกระบี่ ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นประเด็นที่ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจว่า รายได้ของครัวเรือนที่ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ จะมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนหรือไม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้เพื่อศึกษาความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่และหลังจากที่การทำวิจัยสิ้นสุดลง จะมีประโยชน์จากงานวิจัยดังนี้ ประโยชน์โดยตรง คือ ทำให้ทราบลักษณะความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ประโยชน์โดยอ้อม คือ ใช้เป็นข้อมูลให้หน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนาง ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ มีจำนวนครัวเรือน 1,918 ครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนร้อยละ 6.5 ของจำนวนประชากร จะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 125 ตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายและในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 125 ตัวอย่างผู้วิจัยได้จัดสรรกลุ่มตัวอย่างให้กับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้ง 5 กลุ่มเป็นจำนวนเท่าๆ กัน ได้ธุรกิจละ 25 ตัวอย่าง

เมื่อนักท่องเที่ยวตัดสินใจที่จะเดินทางท่องเที่ยว ความต้องการด้านที่พัก อาหาร พาหนะสำหรับการเดินทางจึงเกิดขึ้น ทำให้มีธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเกิดขึ้นเพื่อรองรับความต้องการหรืออำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว ดังนั้น ธุรกิจใดๆ ที่ใช้เป็นฐานรองรับกิจกรรมการท่องเที่ยว จะเรียกโดยรวมว่า ธุรกิจท่องเที่ยว

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยจำแนกประเภทของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง ออกเป็นประเภทต่างๆ 5 ประเภท

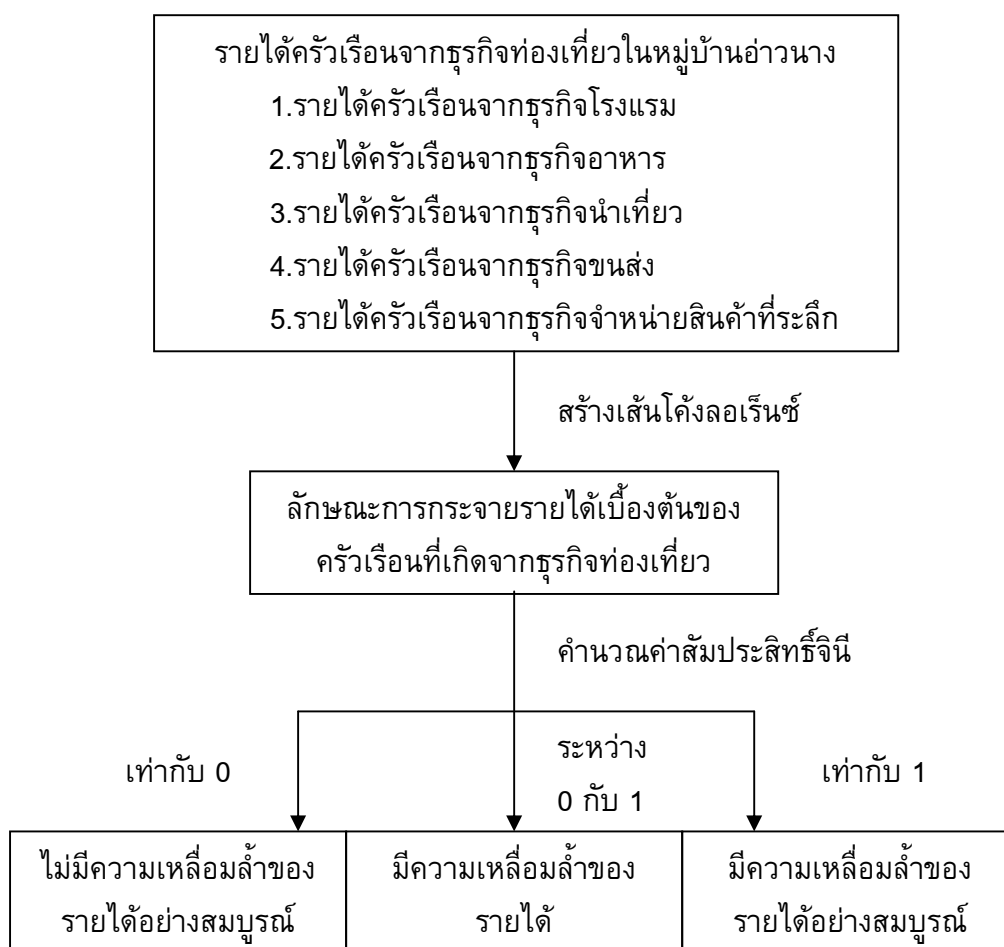
1. ธุรกิจโรงแรม
2. ธุรกิจอาหาร
3. ธุรกิจนำเที่ยว
4. ธุรกิจขนส่ง
5. ธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากถิ่นที่อยู่ประจำไปยังตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ เป็นการชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ที่ไม่ใช่การประกอบอาชีพหรือไปอยู่ประจำ
2. ธุรกิจท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินธุรกิจให้บริการการท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองความต้องการหรือการอำนวยความสะดวกโดยตรงแก่นักท่องเที่ยว อันจะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ โดยหวังได้รับกำไรจากการดำเนินธุรกิจเป็นสิ่งที่ตอบแทน ประกอบด้วย ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจขนส่งและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก
3. ธุรกิจโรงแรม หมายถึง การประกอบธุรกิจให้บริการที่พักที่สร้างขึ้นเฉพาะ โดยแบ่งเป็นห้องพักที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน พร้อมให้บริการแก่นักท่องเที่ยวและเก็บค่าเช่าเป็นรายห้อง
4. ธุรกิจอาหาร หมายถึง การประกอบธุรกิจให้บริการหรืออำนวยความสะดวกด้านอาหารและเครื่องดื่มแก่นักท่องเที่ยวระหว่างเดินทางท่องเที่ยว
5. ธุรกิจนำเที่ยว หมายถึง การประกอบธุรกิจให้บริการหรืออำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พัก อาหารและมัคคุเทศก์แก่นักท่องเที่ยว
6. ธุรกิจขนส่ง หมายถึง การประกอบธุรกิจให้บริการเคลื่อนย้ายนักท่องเที่ยวจากที่พักไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ด้วยรถยนต์ รถจักรยานยนต์พ่วงข้างและเรือหางยาว
7. ธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก หมายถึง การประกอบธุรกิจให้บริการจำหน่ายสินค้าใดๆ ที่นักท่องเที่ยวซื้อแล้วนำกลับไปยังภูมิลำเนาของตน เพื่อใช้สอย เก็บเป็นของที่ระลึกหรือฝากญาติมิตร
8. รายได้ครัวเรือน หมายถึง รายได้รวมที่เป็นตัวเงินของสมาชิกในครัวเรือนที่ได้รับจากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในหมู่ที่ 2 บ้านอ่าวนาง ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
9. ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือน หมายถึง ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ที่แต่ละครัวเรือนได้รับจากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในหมู่ที่ 2 บ้านอ่าวนาง ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเกิดขึ้น จะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านอ่าวนาง ในส่วนการวัดความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนที่เกิดจากธุรกิจท่องเที่ยวจะใช้เส้นโค้งลอเร็นซ์และสัมประสิทธิ์จินีเป็นเทคนิคในการวิเคราะห์ ซึ่งสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดได้ตามภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในครั้งนี้ อาศัยแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระจายรายได้ โดยเฉพาะเส้นโค้งลอเรนซ์และค่าสัมประสิทธิ์จีนิ เป็นกรอบในการศึกษา ซึ่งผลการตรวจเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและการวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ตามประเด็นต่างๆ ดังนี้ 1. สภาพทั่วไปทางด้านเศรษฐกิจ 2. การประยุกต์ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เพื่อการวิจัย 3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. สภาพทั่วไปทางด้านเศรษฐกิจ

ในส่วนสภาพทั่วไปทางด้านเศรษฐกิจ ผู้วิจัยจะศึกษาสภาพทั่วไปทางด้านเศรษฐกิจของจังหวัดกระบี่ โดยจะแบ่งการศึกษาออกเป็น 6 ส่วนคือ ประมง เกษตรกรรม การจ้างงาน อุตสาหกรรม การลงทุนและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ณ ราคาปีฐาน 2531 ระหว่างปี 2545–2550 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประมง: จังหวัดกระบี่มีแนวชายฝั่งยาว 160 กิโลเมตร มีการประกอบอาชีพประมงพื้นบ้าน 4,979 ราย เพาะเลี้ยงกุ้ง 886 ราย เพาะเลี้ยงปลาน้ำกร่อย 285 ราย เพาะเลี้ยงปลาน้ำจืด 1,101 ราย เรือประมงพาณิชย์ 17 ลำ มีท่าเทียบเรือขนส่งพาณิชย์จำนวน 3 ท่า โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการทำประมงดังนี้

ตาราง 2 ปริมาณการทำประมงและสัตว์น้ำของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545–2549

ปี	การทำประมง	การเลี้ยงกุ้งทะเล	สัตว์น้ำจืด	ปลาน้ำกร่อย
	ปริมาณ (ตัน)	ปริมาณ (ตัน)	ปริมาณ (ตัน)	ปริมาณ (ตัน)
2545	22,641	3,175.00	148.82	30.22
2546	23,570	4,350.53	125.58	29.60
2547	17,600	1,882.80	96.00	20.00
2548	24,800	19,134.11	92.00	12.60
2549	21,400	26,968.18	97.00	18.50

ที่มา: จังหวัดกระบี่. (2552). ปริมาณการทำประมงและสัตว์น้ำของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545–2549. (ออนไลน์).

เกษตรกรรม: สภาพเกษตรกรรมของจังหวัดกระบี่ พืชเศรษฐกิจที่มีการปลูกมากที่สุดคือ ยางพารา 915,152 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 49.44 ของพื้นที่ทำการเกษตร รองลงมาคือ ปาล์มน้ำมัน 848,416 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 45.84 ไม้ผลต่างๆ 31,235 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 1.68 กาแฟ 18,897 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 1.01 ข้าวนาปี 8,272 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 0.44

ตาราง 3 พื้นที่และผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดกระบี่ ปี 2550

ประเภทของ สินค้าเกษตร	พื้นที่ เพาะปลูก (ไร่)	สัดส่วนการใช้ ประโยชน์ที่ดิน (ร้อยละ)	พื้นที่ให้ผล (ไร่)	ผลผลิต เฉลี่ย (กก./ไร่)	ผลผลิตรวม (ตัน)
ยางพารา	915,152	49.44	809,207	306.02	247,633.52
ปาล์มน้ำมัน	848,416	45.84	694,814	3,069.00	1,750,629.00
กาแฟ	18,852	1.01	18,852	223.00	4,204.00
มะพร้าวแก่	12,705	0.68	11,066	1,252.00	13,854.64
ข้าวนาปี	8,272	0.44	8,272	380.00	1,529.12
เงาะ	8,212	0.44	1,299	2,577.52	3,348.20
สับปะรด	7,839	0.42	3,659	3,793.00	13,878.90
ทุเรียน	7,566	0.40	2,897	1,144.14	3,314.57
ลองกอง	5,734	0.30	1,553	1,065.86	1,655.27
มังคุด	4,461	0.24	851	822.26	699.74
มะละกอ	2,809	0.15	1,921	2,774.93	5,330.65
เห็ดฟาง	1,509	0.08	1,509	1,240.31	1,871.93
ส้มโชกุน	1,399	0.07	1,016	2,721.00	2,764.54
ส้มโอ	172	.01	89	1,708.00	152.04
พื้นที่อื่นๆ	7,627	0.56	-	-	-
รวม	1,850,725	100.00	1,557,005	23,077.04	2,050,865.80

ที่มา: จังหวัดกระบี่. (2552). พื้นที่และผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดกระบี่ ปี 2550. (ออนไลน์).

การจ้างงาน: จังหวัดกระบี่มีประชากรทั้งสิ้น 945,625 คน โดยสัดส่วนของประชากรเพศหญิงมากกว่าเพศชายเล็กน้อย คือเพศหญิงมีจำนวน 235,625 คน คิดเป็นร้อยละ 51.69 ขณะที่เพศชายมีจำนวน 205,169 คน คิดเป็นร้อยละ 48.31 และจากจำนวนประชากรทั้งหมดพบว่าเป็นผู้สูงอายุในวัยทำงานหรืออายุ 15 ปีขึ้นไป มีจำนวน 291,143 คน คิดเป็นร้อยละ 54.16 ขณะที่ผู้มีอายุต่ำกว่า 15 ปี หรือผู้ที่ไม่ได้อยู่ในวัยกำลังแรงงาน จำนวน 73,074 คน คิดเป็นร้อยละ 18.06 ในกลุ่มผู้อยู่ในวัยทำงาน (ผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไป) จำนวน 214,260 คน คิดเป็นร้อยละ 73.59 ของกำลังแรงงานทั้งหมด ขณะที่เป็นผู้ว่างงาน 3,808 คน หรือร้อยละ 1.31 ของกำลังแรงงาน ทั้งนี้หากเปรียบเทียบการมีงานทำระหว่างเพศจะพบว่าเพศชายมีอัตราการส่วนของการมีงานทำหรืออัตราการจ้างงานมากกว่าเพศหญิง ร้อยละ 8.9 กล่าวคือ เพศหญิงมีอัตราร้อยละ 45.02 ขณะที่เพศชายมีอัตราร้อยละ 54 และเมื่อพิจารณาในภาพรวมจะพบว่าอัตราการมีงานทำ ซึ่งคำนวณจากสัดส่วนผู้ที่มีงานทำต่อผู้อยู่ในกำลังแรงงานมีอัตราร้อยละ 98.25 สำหรับผู้มีงานทำ 214,260 คน พบว่าทำงานในภาคเกษตรกรรม 119,562 คน คิดเป็นร้อยละ 55.80 และทำงานนอกภาคเกษตรกรรม 94,698 คน คิดเป็นร้อยละ 44.20 ของผู้มีงานทำทั้งหมด โดยแยกออกเป็นสาขาประมง 8,232 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 สาขาโรงแรมและภัตตาคาร 15,593 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3

ตาราง 4 จำนวนแรงงานของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545–2549

หน่วย : คน					
สถานภาพ	2545	2546	2547	2548	2549
ประชากร	332,126	334,806	346,675	347,398	408,858
ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป	219,962	222,260	231,850	232,950	295,592
กำลังแรงงาน	166,698	166,612	167,539	174,247	221,840
เทียบกับประชากร	50.20	49.80	48.32	50.20	54.13
ผู้มีงานทำ	165,616	162,796	166,001	171,155	218,229
เทียบกับประชากร	49.90	48.60	47.88	49.30	53.24
เทียบกับกำลังแรงงาน	99.40	97.70	99.08	98.23	98.37
ว่างงาน	1,030	3,816	1,538	3,092	3,611
รอฤดูกาล	52	-	-	-	199
ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน	53,264	55,505	66,311	38,703	73,553
ประชากรที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี	112,164	112,546	114,825	114,448	114,236
อัตราการว่างงาน(ร้อยละ)	0.60	2.20	0.44	0.9	1.5

ที่มา: จังหวัดกระบี่. (2552). จำนวนแรงงานของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545–2549. (ออนไลน์).

อุตสาหกรรม: โรงงานอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนในจังหวัดกระบี่มีจำนวนทั้งสิ้น 423 โรง เงินลงทุน 19,566,063,995 บาท โดยการลงทุนส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับสาขาเกษตรและประมง โดยมีโรงงานที่สำคัญ ดังนี้ อุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์ม 21 โรง เงินทุน 3,201,349,000 บาท อุตสาหกรรมผลิตและส่งออกยางแผ่นรมควัน 42 โรง เงินทุน 1,660,445,162 บาท อุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา 51 โรง เงินทุน 632,187,398 บาท อุตสาหกรรมเกษตร 5 โรง เงินทุน 3,261,310,800 บาทและ อุตสาหกรรมอาหาร 8 โรง เงินทุน 347,482,000 บาท

ตาราง 5 จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่จังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545-2550

ปี	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินทุน (ล้านบาท)	แรงงาน		
			ชาย (คน)	หญิง (คน)	รวม (คน)
2545	329	2,744.16	3,587	1,886	5,473
2546	352	3,220.23	3,946	2,017	5,963
2547	357	16,985.75	4,472	2,148	6,620
2548	383	19,821.84	5,691	2,734	8,425
2549	395	19,383.55	5,520	2,576	8,096
2550	423	19,566.06	5,608	2,583	8,191

ที่มา: จังหวัดกระบี่. (2552). จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่จังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545-2550. (ออนไลน์).

การลงทุน: การลงทุนในจังหวัดกระบี่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในกิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การลงทุนภาคธุรกิจก่อสร้าง การลงทุนในด้านการเกษตร ประมง เป็นต้น ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบการลงทุนในปี 2548 กับปี 2547 จะเห็นว่าในปี 2548 วงเงินลงทุนรวมในโครงการทุกประเภทสูงกว่าในปี 2547 จำนวน 1,515 ล้านบาท ส่วนในโครงการภาคอุตสาหกรรมมีการลงทุนลดลง 544 ล้านบาท ถึงแม้จำนวนโครงการลงทุนอาจจะลดน้อยลง แต่โครงการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนส่วนใหญ่จะเป็นโครงการที่มีวงเงินในการลงทุนสูง

ตาราง 6 สถิติการอนุมัติการส่งเสริมการลงทุนของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545–2548

ปี	โครงการทุก ประเภท (โครงการ)	เงินลงทุน รวม (ล้านบาท)	การจ้าง งาน (คน)	โครงการ ภาคอุตสาหกรรม (โครงการ)	เงินลงทุน รวม (ล้านบาท)	การจ้าง งาน (คน)
2545	6	421.60	629	6	421.60	629
2546	4	499.10	283	4	499.10	283
2547	10	1,089.00	389	8	1,041.02	332
2548	6	2,604.55	2,249	2	497.55	1,083

ที่มา: จังหวัดกระบี่. (2552). สถิติการอนุมัติการส่งเสริมการลงทุนของจังหวัดกระบี่ระหว่างปี 2545–2548. (ออนไลน์).

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ณ ราคาปีฐาน 2531 ระหว่างปี 2545–2550: รายได้ส่วนใหญ่มาจากเกษตร รองลงมาคือรายได้จากนอกภาคการเกษตร ในปี 2550 รายได้จากภาคเกษตรมีอัตราการเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ 1.2 ส่วนรายได้นอกภาคการเกษตรมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.1 ส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดเท่ากับ 20,041 ล้านบาท

ตาราง 7 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ณ ราคาปีฐาน 2531 ระหว่างปี 2545–2550

หน่วย: ล้านบาท						
สาขา	2545	2546	2547	2548	2549	2550
ภาคเกษตร	8,157	9,353	9,517	9,489	10,528	10,397
นอกภาคเกษตร	6,963	7,611	8,070	8,001	9,086	9,644
อุตสาหกรรม (การผลิต)	894	968	969	1,027	1,408	1,611
โรงแรมและภัตตาคาร	1,308	1,401	1,523	939	958	1,007
การขนส่ง	700	877	925	985	1,415	1,480
ที่อยู่อาศัยและกิจกรรมทางธุรกิจ	530	577	629	675	718	752
อื่นๆ	2,974	3,177	3,306	3,644	3,771	3,939
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด	15,677	17,575	17,925	18,221	20,430	20,896

ที่มา: จังหวัดกระบี่. (2552). ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ณ ราคาปีฐาน 2531 ระหว่างปี 2545–2550. (ออนไลน์).

2. การประยุกต์ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เพื่อการวิจัย

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงแนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอมือง จังหวัดกระบี่ โดยเป็นแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวกับการกระจายรายได้ (Income Distribution) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายรายได้

การศึกษาการกระจายรายได้ที่เป็นธรรมที่ผ่านมาเป็นความพยายามที่จะตอบปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจว่าจะผลิตอย่างไรและจะผลิตสินค้าเพื่อใคร ในระบบเศรษฐกิจที่ใช้ตลาดหรือระบบราคาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจทางเศรษฐกิจนั้น ความสามารถในการได้ครอบครองสินค้าและบริการมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับรายได้ของตัวหรือของครัวเรือนเป็นหลัก และรายได้จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับมูลค่าของปัจจัยการผลิตที่มีอยู่ ดังนั้นการกระจายรายได้ระหว่างบุคคลหรือครัวเรือนต่างๆ ในระบบเศรษฐกิจจึงขึ้นอยู่กับปริมาณที่ดิน ทน แรงงานและกำไร บุคคลใดหรือครัวเรือนใดมีสิ่งเหล่านี้อยู่มากประกอบกับราคาของปัจจัยที่ตนมีอยู่สูง ก็จะมีรายได้สูงตามไปด้วย จึงกล่าวได้ว่าปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรมจะเกิดขึ้นเมื่อสมาชิกบางคน หรือบางครัวเรือนไม่มีปัจจัยการผลิตชนิดใดเลยหรือมีอยู่น้อยมากเมื่อเทียบกับสมาชิกอื่นๆ ในสังคม ความเสมอภาคในการกระจายรายได้ระหว่างบุคคล เป็นวัตถุประสงค์ประการหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจในระบบเศรษฐกิจที่ใช้ตลาดหรือระบบราคาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจทางเศรษฐกิจ นักเศรษฐศาสตร์จึงพยายามที่จะวัดขนาดของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ของประเทศใดประเทศหนึ่งในระยะเวลาต่างๆ กัน

การวัดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ระหว่างบุคคล: เนื่องจากความเสมอภาคในการกระจายรายได้ระหว่างบุคคลเป็นวัตถุประสงค์ประการหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจ ทำให้นักเศรษฐศาสตร์และนักสถิติพยายามที่จะวัดขนาดของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ระหว่างบุคคลในระยะเวลาต่างๆ วิธีการในการวัดความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้อาศัยอยู่หลายวิธี แต่วิธีที่ใช้ในการวัดการกระจายรายได้ที่มักนำมาใช้บ่อยๆ ในการวัดความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้คือ การใช้เส้นโค้งลอเรนซ์ (Lorenz Curve) (รัตน สายคณิต. 2529: 440-450)

การหาเส้นโค้งลอเรนซ์ (Lorenz Curve): เส้นโค้งลอเรนซ์เป็นเส้นที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างร้อยละสะสมของครัวเรือนกับร้อยละสะสมของรายได้ที่ครัวเรือนได้รับ ด้วยการสร้างเส้นโค้งลอเรนซ์ขึ้นภายใต้กรอบสี่เหลี่ยม เพื่อเป็นการแสดงความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือน การสร้างเส้นโค้งลอเรนซ์จะเริ่มจากการเรียงลำดับครัวเรือนตามรายได้ที่ครัวเรือนได้รับจากน้อยไปมาก แล้วทำการแบ่งกลุ่มตามลำดับที่ของครัวเรือน จากนั้นจะนำมหาร้อยละและร้อยละสะสมของจำนวนครัวเรือนและจำนวนรายได้ครัวเรือน เมื่อได้ค่าร้อยละสะสมดังกล่าวแล้ว จึงนำค่าร้อยละสะสมมาสร้างเส้นโค้งลอเรนซ์

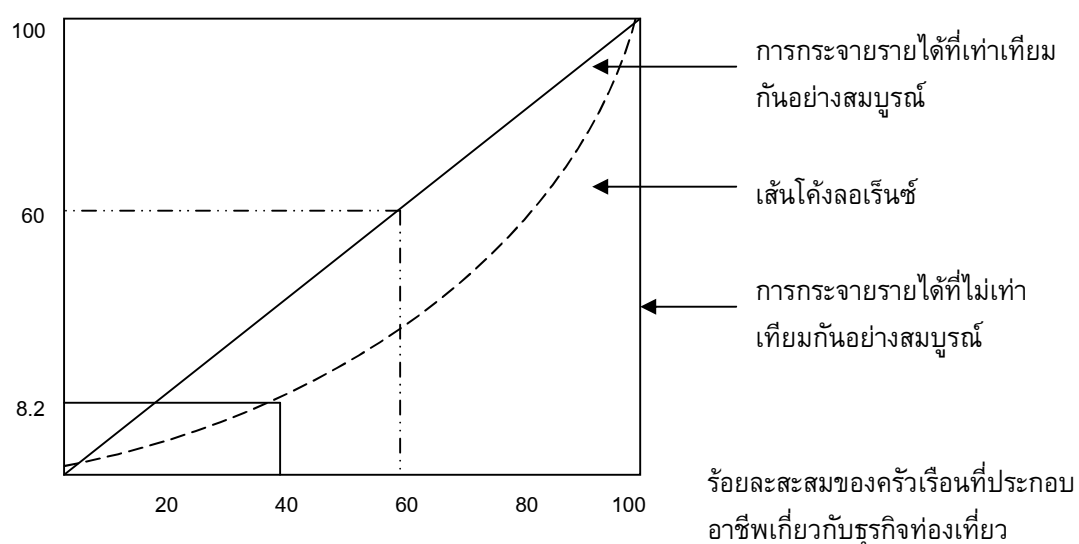
ตาราง 8 ตัวอย่างการแบ่งชั้นรายได้ระหว่างครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว

ชั้นของ รายได้	ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว			รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว		
	จำนวน(ครัวเรือน)	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	จำนวน (บาท)	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
0-1.9	8	40	40.0	347,984	8.2	8.2
2.0-3.9	6	30	70.0	756,892	17.6	25.8
4.0-5.9	2	10	80.0	411,639	9.7	35.5
6.0-7.9	1	5	85.0	292,816	6.9	42.4
8.0-9.9	1	5	90.0	386,177	9.1	51.5
10.0 ขึ้นไป	2	10	100.0	2,058,195	48.5	100.0

ที่มา: ปรับปรุงตารางการแบ่งชั้นรายได้ระหว่างครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวมาจาก รัตนา สายคณิต. (2529: 447)

จากตาราง 8 กำหนดให้แกนนอนแสดงร้อยละสะสมของจำนวนครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวและแกนตั้งแสดงร้อยละสะสมของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวและเมื่อเชื่อมโยงจุดต่างๆ เข้าด้วยกัน จะได้เส้นโค้งลอเรนซ์ของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว

ร้อยละสะสมของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 4 เส้นโค้งลอเรนซ์ของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว

ที่มา: ปรับปรุงภาพประกอบเส้นโค้งลอเรนซ์ของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวมาจาก รัตนา สายคณิต. (2529: 447)

เพื่อความสะดวกในการเปรียบเทียบลักษณะของการกระจายรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว จำเป็นต้องลากเส้นทะแยงมุม 45 องศา แบ่งครึ่งกรอบสี่เหลี่ยม เส้นทะแยงมุมเป็นเส้นที่แสดงลักษณะของการกระจายรายได้ครัวเรือนที่มีความเสมอภาคหรือเท่าเทียมกันในการกระจายรายได้ กล่าวคือ เส้น 45 องศาเป็นเส้นที่แสดงให้เห็นว่าร้อยละ 50 ของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวได้รับรายได้ประมาณร้อยละ 50 ของรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยว ดังนั้นเส้นการกระจายรายได้ที่แตกต่างไปจากเส้น 45 องศา จะแสดงความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้จากภาพประกอบ 4 แสดงให้เห็นว่า เส้นโค้งลอเรนซ์แสดงว่า ร้อยละ 40 ของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวได้รับรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวประมาณร้อยละ 10 ของรายได้จากทั้งหมด เส้นโค้งลอเรนซ์จึงเป็นเส้นที่แสดงความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ ถ้าเส้นโค้งลอเรนซ์มีความโค้งมาก หรืออยู่ห่างจากเส้น 45 องศามาก ก็แสดงให้เห็นว่าการกระจายรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวมีความเหลื่อมล้ำกันมากกว่ากรณีที่เส้นโค้งอยู่ใกล้เส้น 45 องศา ในกรณีที่การกระจายรายได้มีความเหลื่อมล้ำกันมากที่สุดคือ กรณีที่มีครัวเรือนเพียงครัวเรือนเดียวได้รับรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวทั้งหมด ส่วนครัวเรือนอื่นๆ ไม่ได้รับรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวเลย เส้นโค้งลอเรนซ์จะเป็นเส้นที่เริ่มจากศูนย์และทับแกนนอนจนถึง 100 และจึงกลายเป็นเส้นทับแกนตั้ง

การใช้เส้นโค้งลอเรนซ์แสดงความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว ยังมีข้อบกพร่องอยู่ในบางประเด็นที่ว่า บางครั้งเส้นโค้งลอเรนซ์ไม่สามารถบอกความแตกต่างของความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ของครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวได้อย่างแน่ชัด สมมติมีเส้นโค้งลอเรนซ์ที่แตกต่างกัน 2 เส้น จะไม่สามารถบอกได้อย่างชัดเจนว่า เส้นโค้งลอเรนซ์เส้นหนึ่งจะแสดงความเหลื่อมล้ำของรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวได้มากกว่า เท่ากัน หรือน้อยกว่าเส้นโค้งลอเรนซ์อีกเส้น ดังนั้น เพื่อที่จะทำให้เปรียบเทียบกันได้ดียิ่งขึ้น จึงมีการคำนวณค่าของความเหลื่อมล้ำหรือค่าของความไม่เสมอภาคขึ้นอีก ซึ่งเรียกว่า ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient)

การหาค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient): การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีนิหรือเรียกว่า อัตราการกระจุกตัวของจีนิ เป็นวิธีที่ค่อนข้างสะดวก ในการวัดความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ ซึ่งได้รับการตั้งชื่อตามนักสถิติชาวอิตาลีชื่อ ซี. จินิ ซึ่งได้เสนอวิธีการดังกล่าวในการวัดความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ เมื่อ ค.ศ. 1912 ค่าสัมประสิทธิ์จีนิคำนวณได้ ดังนี้

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ} = \frac{\text{พื้นที่ใต้เส้น 45 องศาแต่เหนือเส้นโค้งลอเรนซ์}}{\text{พื้นที่ใต้เส้น 45 องศา}}$$

ค่าสัมประสิทธิ์จีนิจะมีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 ถ้าค่าสัมประสิทธิ์จีนิมีค่าเท่ากับ 0 แสดงว่า ไม่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์ ค่าสัมประสิทธิ์จีนิมีค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 แสดงว่า มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือน โดยจะมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจเที่ยวน้อย เมื่อค่าสัมประสิทธิ์จีนิมีค่าเข้าใกล้ 0 และจะมีความเหลื่อมล้ำของ

รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวมาก เมื่อค่าสัมประสิทธิ์จີนีสมีค่าเข้าใกล้ 1 และถ้าค่าสัมประสิทธิ์จີนีสมีค่าเท่ากับ 1 แสดงว่า มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวได้มีการศึกษาไว้แล้วเป็นจำนวนมาก แต่การศึกษาครั้งนี้ จะเป็นการศึกษาความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนที่มาจากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในหมู่บ้านอ่าวนาง ดังนั้นการทบทวนวรรณกรรมในการศึกษานี้จะแยกประเด็นในการศึกษา 3.1 ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการกระจายรายได้ 3.2 การศึกษาที่ใช้เส้นโค้งลอเรนซ์และค่าสัมประสิทธิ์จີนีสเป็นเทคนิคและ 3.3 การศึกษางานของต่างประเทศ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการกระจายรายได้

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระจายรายได้ พบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เพ็งจันท์ ลิขิตเอกราช (2535) พิมลพรรณ ลาภยงยศ (2541) ธิตินันท์ โตวิจิตร (2546) และ พิศมัย จารุจิตติพันธ์ (2536) งานวิจัยทั้ง 4 เป็นการศึกษาผลกระทบของการกระจายรายได้ที่เกิดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยที่พิมลพรรณ และธิตินันท์ ใช้ข้อมูลitudinalในการวิเคราะห์สภาพทั่วไปของพื้นที่ที่ทำการศึกษา ได้แก่ จำนวนประชากร โครงสร้างทางสังคม จำนวนครัวเรือนในท้องถิ่นและข้อมูลทางภูมิศาสตร์ของเกาะช้าง บ้านบวกเตยและบ้านผานกกก ส่วน เพ็งจันท์และพิศมัย เพิ่มเติมข้อมูลปฐมภูมิที่เก็บจากภาคสนาม โดยการใช้แบบสัมภาษณ์ในการสำรวจข้อมูล จากการสัมภาษณ์ผู้ที่ส่งรถเข้าประกวดในงานมหกรรมไม้ดอกไม้ประดับและนักท่องเที่ยวครัวเรือนของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวและมีเพียง เพ็งจันท์ ที่ใช้ข้อมูลปฐมภูมิเพียงอย่างเดียวในการศึกษา

ในส่วนประเด็นที่ทำการศึกษา ธิตินันท์ ทำการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องการเปรียบเทียบระหว่างพื้นที่ที่ประกอบอาชีพเกษตรเป็นอาชีพหลักและมีการท่องเที่ยวเป็นอาชีพรองกับพื้นที่ที่ประกอบอาชีพเกษตรเป็นอาชีพหลักและประกอบอาชีพขนส่งเป็นอาชีพรอง และพิศมัย ทำการเปรียบเทียบการกระจายรายได้ของเกาะสมุยในปี พ.ศ. 2530 และปี พ.ศ. 2534 ใน 2 ประเด็น ประเด็นแรกศึกษาเกี่ยวกับการกระจายรายได้ของกลุ่มครัวเรือนในตำบลอ่างทองและตำบลดิ่งงาม ประเด็นที่สองศึกษาการเปรียบเทียบการกระจายรายได้ในปี พ.ศ. 2530 และปี พ.ศ. 2534

ผลการศึกษาพบว่า พื้นที่ที่มีการท่องเที่ยวจะมีผลกระทบทำให้ชาวบ้านมีรายได้เฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากการขายของที่ระลึกมากกว่ารายได้ที่มาจากภาคเกษตรเพียงอย่างเดียว แต่ผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ก็ยังตกอยู่กับธุรกิจขนาดใหญ่มากกว่าธุรกิจขนาดกลางและธุรกิจขนาดเล็ก เมื่อเปรียบเทียบทางด้านรายได้และการกระจายรายได้ พบว่าพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวจะมีการกระจายรายได้ที่เหลื่อมล้ำกันมากกว่าพื้นที่ที่ไม่มีแหล่งท่องเที่ยวและการกระจายรายได้ที่มาจากการท่องเที่ยวก็จะกระจุกตัวอยู่ในพื้นที่ที่อยู่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยว

3.2 การศึกษาที่ใช้เส้นโค้งลอเร็นซ์และค่าสัมประสิทธิ์จีเนียเป็นเทคนิค

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเส้นโค้งลอเร็นซ์และค่าสัมประสิทธิ์จีเนีย พบว่าม้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้ ได้แก่ จิระ บุรีคำ (2545) กิตติพงษ์ ฤทธิบุตร (2528) และ อรรพรรณ ชีระสุขจินดา (2533) งานวิจัยทั้ง 3 งานใช้ข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการใช้แบบสำรวจ การสัมภาษณ์ การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร ในส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลของจิระ ใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์จีเนียตามแหล่งที่มาของรายได้ เป็นเทคนิคในการวิเคราะห์ข้อมูลจากครัวเรือนเกษตรกรชาวเขาในเขตภาคเหนือตอนบนเพียงวิธีเดียว ส่วน อรรพรรณ นอกจากจะทำการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีเนียแล้วยังได้เพิ่มเทคนิคการวิเคราะห์การกระจายรายได้ด้วยเส้นโค้งลอเร็นซ์และกิตติพงษ์ ใช้เทคนิคการกระจายรายได้โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์จีเนีย ร่วมกับการใช้เส้นโค้งลอเร็นซ์แล้ว กิตติพงษ์ ยังได้เพิ่มการวิเคราะห์การกระจายรายได้ด้วย Income Share of Percentile Group ในการวิเคราะห์การกระจายรายได้ของเกษตรกรชาวไทยพื้นเมือง ในตำบลท่าผาและตำบลแม่जार

ผลการศึกษาของจิระ พบว่า ครัวเรือนเกษตรกรชาวเขาในเขตภาคเหนือตอนบนมีโครงสร้างของรายได้ที่มีความเหลื่อมล้ำกันสูง โดยโครงสร้างรายได้ของครัวเรือนที่มีรายได้ทั้งในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตร มีความแตกต่างจากครัวเรือนที่มีรายได้จากภาคเกษตรเพียงอย่างเดียว เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์จีเนียตามองค์ประกอบแหล่งที่มาของรายได้ที่ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์จีเนียของรายได้นอกภาคเกษตรสูงกว่ารายได้ภาคเกษตร ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษากการกระจายรายได้ของครัวเรือนเกษตรกรของกิตติพงษ์และอรรพรรณ พบว่า การกระจายรายได้นอกภาคการเกษตรมีความเหลื่อมล้ำกันมากที่สุด ส่วนการกระจายรายได้ในภาคการเกษตรของเกษตรกรทั้งประเทศยังไม่เท่าเทียมกันเท่าที่ควร ส่วนการกระจายรายได้ของครัวเรือนในเขตตำบลท่าผา มีการกระจายรายได้ไม่เท่าเทียมกันมากกว่าในเขตตำบลแม่जारในทุกประเภทของรายได้และพิจารณาจำนวนครัวเรือนเกษตรกรตามชั้นของรายได้ระดับต่างๆ ทั้งประเทศ พบว่าร้อยละ 43 ของจำนวนครัวเรือนเกษตรกรมีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท ซึ่งต่ำกว่าเส้นแห่งความยากจนและในจำนวนครัวเรือนยากจนนี้ เป็นครัวเรือนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 53 ของครัวเรือนทั้งหมด

3.3 งานศึกษาของต่างประเทศ

ในส่วนงานศึกษาของต่างประเทศจะมีงานของยู. ชิสวิก (U.Chiswick. 1982), อิเคโมโตะ (Ikemoto. 1993) และ โอชิม่า (Oshima. 1970) โดยงานวิจัยทั้ง 3 ใช้การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีเนียเป็นเทคนิคในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ความยากจนในประเทศมีแนวโน้มลดลงแต่ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ของประเทศยังมีความเหลื่อมล้ำอยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูง โดยพิจารณาได้จากค่าสัมประสิทธิ์จีเนียที่ได้จากการศึกษามีค่าสูงกว่า 0.4 ทุกงานศึกษา จึงทำให้สถานะของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ยังไม่มีแนวโน้มที่จะดีขึ้น โดยครัวเรือนในเขตเมืองจะมีรายได้สูงกว่าครัวเรือนในเขตชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกรุงเทพมหานครกับเขตเมืองอื่นๆ แต่ไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันมากในเขตเมืองในส่วนภูมิภาคต่างๆ ของประเทศ สำหรับเขตชนบทของภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมีความยากจนมากกว่าภาคอื่นๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ครั้วเรือนในหมู่บ้านอ่าวนาง ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยมีจำนวนประชากร 1,918 ครั้วเรือน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ประมาณจำนวนประชากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว มีจำนวนร้อยละ 6.5 ของจำนวนประชากร จะได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 125 ตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 125 ตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างให้กับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้ง 5 ประเภทเป็นจำนวนเท่าๆ กัน ธุรกิจละ 25 ตัวอย่าง

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. สร้างแบบสัมภาษณ์ตามความมุ่งหมายของการวิจัย
2. นำแบบสัมภาษณ์ไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง
3. ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาให้มีความเหมาะสมและรัดกุมในการใช้ภาษาเพื่อความสะดวกในการใช้แบบสัมภาษณ์

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จะใช้ข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการใช้แบบสัมภาษณ์กับครั้วเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านอ่าวนาง ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ นอกจากนั้นจะใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ประกอบการอธิบายซึ่งเก็บรวบรวมจากเอกสารและหน่วยงานราชการ เพื่อที่จะทราบถึงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัดกระบี่

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ จะเริ่มด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ในหมู่บ้านอ่าวนาง ด้วยสถิติพื้นฐาน โดยการนำคำตอบของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์มาทำการแจกแจงความถี่แล้ว คำนวณหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยเพื่ออธิบายข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ดังนี้ อาชีพ ปัจจุบันของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ภูมิลำเนาและศาสนาของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์และทำการวิเคราะห์รายได้ครัวเรือนที่เกิดจากธุรกิจโรงแรม ธุรกิจอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจขนส่งและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

ขั้นที่ 3 วิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนโดยใช้เส้นโค้งลอเรนซ์ และค่าสัมประสิทธิ์จีนิ

3.1 การสร้างเส้นโค้งลอเรนซ์ ทำได้โดยการนำรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในขั้นที่ 2 มาแจกแจง เพื่อให้ได้ตัวเลขสำหรับการทำกราฟ โดยเรียงครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวในระดับสูงสุดจนถึงครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวในระดับต่ำสุด แล้วแบ่งจำนวนครัวเรือนออกเป็นช่วงๆ ละ 20% (Quintile) จะได้ช่วงชั้นของครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวทั้งหมด 5 ช่วง โดยในแต่ละช่วงชั้นของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวจะมีจำนวนครัวเรือนเท่ากับ 25 ครัวเรือน

ในส่วนรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวจะรวมรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในแต่ละช่วงชั้น แล้วจะนำจำนวนครัวเรือนและจำนวนรายได้รวมในแต่ละช่วง ทั้ง 5 ช่วง มาพล็อตกราฟ จะได้กราฟเส้นโค้งลอเรนซ์ที่แสดงความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

3.2 การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีนิ เป็นวิธีที่นิยมใช้ในการวิเคราะห์เพื่อแสดงความเท่าเทียมกันของการกระจายรายได้ ซึ่งเป็นดัชนีที่จะบอกว่าการกระจายรายได้ลักษณะหนึ่งๆ หรือปีหนึ่งๆ มีความเท่าเทียมกันเพียงใด ซึ่งสัมประสิทธิ์จีนิดังกล่าวนี้คือ อัตราส่วนของพื้นที่ระหว่างเส้นทแยงมุมกับเส้นโค้งลอเรนซ์กับพื้นที่ภายใต้เส้นทแยงมุมทั้งหมด โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีนิจะนำข้อมูลรายได้ครัวเรือนที่ได้จากการสร้างเส้นโค้งลอเรนซ์ มาคำนวณเพื่อให้ได้ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ โดยใช้สูตร

$$G = 1 - \sum_{i=0}^{n-1} K_{i+1} (Y_i + Y_{i+1})$$

โดยที่

G = ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ

K_i = สัดส่วนของครัวเรือนลำดับที่ i

Y_i = สัดส่วนสะสมของรายได้ครัวเรือนลำดับที่ i

i = ครัวเรือนลำดับที่ 0, 1, 2, 3, 4

n = 125 ตัวอย่าง

3.3 เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์จີนที่กำหนดได้จากชั้นที่ 3.2 กับหลักเกณฑ์

การวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์จີนจะมีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 ถ้าค่าสัมประสิทธิ์จີนมีค่าเท่ากับ 0 แสดงว่า ไม่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์ ค่าสัมประสิทธิ์จີนมีค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 แสดงว่า มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือน โดยจะมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวน้อย เมื่อค่าสัมประสิทธิ์จີนมีค่าเข้าใกล้ 0 และจะมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวมาก เมื่อค่าสัมประสิทธิ์จີนมีค่าเข้าใกล้ 1 และถ้าค่าสัมประสิทธิ์จີนมีค่าเท่ากับ 1 แสดงว่า มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยผู้วิจัยจะแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็นส่วนดังนี้ 1. สรุปการท่องเที่ยวและสภาพเศรษฐกิจในตำบลอ่าวนาง เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิจัย 2. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ 3. วิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนโดยใช้เส้นโค้งลอเรนซ์และค่าสัมประสิทธิ์จี

1. การท่องเที่ยวและสภาพเศรษฐกิจในตำบลอ่าวนาง

1.1 การท่องเที่ยวของตำบลอ่าวนาง (คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการประมง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จังหวัดตรัง)

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติในตำบลอ่าวนาง มีความสมบูรณ์และหลากหลาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี สามารถสรุปได้ว่า ทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางร้อยละ 80 ของแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมดเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ นอกจากนั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี มีดังต่อไปนี้

เกาะพีพีเลและเกาะพีพีดอน มีจุดท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เช่น แหลมตง อ่าวตันไทร หาดยาว อ่าวมาหยาและอ่าวโล๊ะซามะ หมู่เกาะปอดะ ประกอบไปด้วยเกาะใหญ่ๆ 4 เกาะคือ เกาะปอดะใน เกาะปอดะนอก เกาะทัพและเกาะหม้อ จุดท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เช่น แนวปะการังรอบๆ เกาะหาดนพรัตน์ธารา เป็นหาดทรายขาวยาวประมาณ 3 กิโลเมตร หาดอ่าวนาง มีลักษณะเป็นเว้าชายหาดยาวประมาณ 2 กิโลเมตร อ่าวถ้ำพระนาง มีหาดทรายขาวเล็กๆ ยาวไม่กี่ร้อยเมตร น้ำใสคลื่นลมสงบเพราะมีภูเขาโอบล้อม จุดท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เช่น ชายหาด ถ้ำพระนาง จุดป็นเขา และอ่าวไร่เล เป็นอีกอ่าวหนึ่งซึ่งอยู่ในเว้าอ่าวนาง บริเวณชายหาดจะมองเห็นน้ำทะเลใสสะอาดชายหาดกว้าง อีกด้านหนึ่งจะเป็นหาดโคลน แต่มีหน้าผาสูงชัน แบ่งออกเป็นอ่าวไร่เลตะวันตกและอ่าวไร่เลตะวันออก จุดท่องเที่ยวที่น่าสนใจคือ ชายหาดและจุดป็นเขา

ตำบลอ่าวนางมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นหาดทรายและทะเลที่สวยงามแห่งหนึ่งของประเทศไทย แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในหมู่บ้านอ่าวนาง โดยเฉพาะช่วงที่เป็นฤดูการท่องเที่ยวของตำบลอ่าวนางคือ ช่วงเดือนพฤศจิกายนจนถึงปลายเดือนเมษายนของทุกปี ในช่วงนี้จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากกว่าช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม ที่มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวภายในประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในช่วงนี้

1.2 สภาพเศรษฐกิจของตำบลอ่าวนาง (องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. 2553: ออนไลน์.)

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของตำบลอ่าวนางได้แก่ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน มะพร้าวและ สับปะรด แต่ในปัจจุบันพื้นที่เพาะปลูกพืชเศรษฐกิจเริ่มลดลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลมาจากการ ขยายตัวของธุรกิจท่องเที่ยวที่ทำให้สภาพพื้นที่ของตำบลอ่าวนางเกิดการเปลี่ยนแปลง จากเดิมที่ พื้นที่ในตำบลอ่าวนางเป็นของคนในชุมชนที่ใช้ในการประกอบอาชีพการเกษตร แต่ปัจจุบันกลับ กลายเป็นพื้นที่ของคนนอกชุมชนที่หันมาปลูกสร้างอาคาร โรงแรม ที่พักและรีสอร์ท เพื่อรองรับ ความต้องการของนักท่องเที่ยว

พื้นที่ส่วนใหญ่จะเป็นที่ราบเชิงเขา ที่ราบติดชายฝั่งทะเลอันดามันและหมู่เกาะต่าง ๆ พื้นที่ส่วนใหญ่ของตำบลอ่าวนางอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี ทำให้ สภาพพื้นที่มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์มาก ปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติในตำบล อ่าวนาง เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทำให้ รายได้หลักของตำบลอ่าวนางจึงมาจากการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นที่พัก อาหารการกิน สินค้าอุปโภค บริโภค การจำหน่ายสินค้าที่ระลึกและการบริการนักท่องเที่ยว แต่รายได้ส่วนหนึ่งของตำบลอ่าวนาง ก็มาจากภาคเกษตรกรรม ซึ่งแม้ว่ารายได้จากการเกษตร กรรมของตำบลอ่าวนางจะมีส่วนน้อยเมื่อ เปรียบเทียบกับรายได้ที่มาจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแต่รายได้จากการเกษตรกรรมก็เป็นรายได้ที่ สำคัญของประชากรส่วนใหญ่ในตำบลอ่าวนาง

ตาราง 9 รายได้ของประชากรในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ระหว่างปี

2548–2552 จำแนกตามรายได้นอกภาคเกษตรและรายได้ภาคเกษตร

หน่วย: ล้านบาท

ปี	รายได้		รายได้ รวม	สัดส่วนรายได้ นอกภาคเกษตร ต่อรายได้รวม	สัดส่วนรายได้ ภาคเกษตรต่อ รายได้รวม	อัตราการ ขยายตัวของ รายได้รวม
	นอกภาค เกษตร	ภาค เกษตร				
2548	103.01	05.51	108.52	94.92	05.08	-
2549	096.91	02.73	099.65	97.26	02.74	00-8.18
2550	161.76	52.03	213.79	75.66	24.34	114.55
2551	154.09	47.17	201.26	76.56	23.44	00-5.86
2552	019.21	05.34	024.55	78.25	21.75	0-87.80

ที่มา: กรมการพัฒนาชุมชน. (2553). รายได้ของประชากรในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ระหว่างปี 2548–2552 จำแนกตามรายได้นอกภาคเกษตรและรายได้ภาคเกษตร. (ออนไลน์).

2. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

จากการสำรวจข้อมูลปฐมภูมิจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรกวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วย อาชีพปัจจุบันของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษาสูงสุดของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ภูมิสำเนาและศาสนาของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ โดยการใช้การแจกแจงความถี่และร้อยละ เป็นเทคนิคในการพิจารณา และส่วนที่สองวิเคราะห์รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว มีกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์จำนวนทั้งสิ้น 125 ตัวอย่าง ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 125 ตัวอย่าง เป็นกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจโรงแรม จำนวน 25 ตัวอย่าง ธุรกิจอาหาร 25 ตัวอย่าง ธุรกิจนำเที่ยว 25 ตัวอย่าง ธุรกิจขนส่ง 25 ตัวอย่างและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก 25 ตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ของตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

สถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ในตำบลอ่าวนาง จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจโรงแรม เท่ากับ 25 คน เป็นผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจอาหาร เท่ากับ 25 คน เป็นผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยว เท่ากับ 25 คน เป็นผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจขนส่ง เท่ากับ 25 คนและเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก เท่ากับ 25 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 20 ในทุกธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เนื่องจากผู้สัมภาษณ์กำหนดจำนวนของกลุ่มตัวอย่างให้กับธุรกิจท่องเที่ยวแต่ละประเภทของตำบลอ่าวนาง ให้มีกลุ่มตัวอย่างได้ธุรกิจละ 25 คน โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงและจะมีสถานภาพโสด เนื่องจากผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีอายุน้อย โดยมีช่วงของอายุอยู่ในช่วง 20–29 ปี

ส่วนระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ พบว่าส่วนใหญ่ จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี รองลงมาจบการศึกษาในระดับมัธยมปลาย/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะของอาชีพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์และสถานที่ที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลและส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดกระบี่มากกว่าผู้ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดอื่นแล้วเดินทางเข้ามาทำงานในตำบลอ่าวนาง ซึ่งเป็นผลมาจากสภาพทางภูมิศาสตร์ของตำบลอ่าวนาง ที่มีความเหมาะสมกับการท่องเที่ยว ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์จะนับถือศาสนาพุทธมากกว่าศาสนาอิสลาม

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม อาชีพปัจจุบันของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาสูงสุด ภูมิภาคและศาสนาของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพปัจจุบันของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์		
พนักงานโรงแรม	25	20.0
ผู้ประกอบการหรือพนักงานธุรกิจอาหาร	25	20.0
พนักงานธุรกิจนำเข้า	25	20.0
ผู้ประกอบการธุรกิจขนส่ง	25	20.0
ผู้ประกอบการหรือพนักงานจำหน่ายสินค้าที่ระลึก	25	20.0
เพศ		
ชาย	71	56.8
หญิง	54	43.2
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	1	0.8
20 – 29 ปี	69	55.2
30 – 39 ปี	34	27.2
40 – 49 ปี	16	12.8
50 – 59 ปี	5	4.0
60 ปีขึ้นไป	0	0.0
สถานภาพ		
โสด	71	56.8
สมรส	30	24.0
สมรสแต่ไม่ได้จดทะเบียน	23	18.4
หย่าร้าง	0	0.0
ม่าย	1	0.8
แยกกันอยู่	0	0.0

ที่มา: จากการสำรวจ. (2553).

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ประถม	8	6.4
มัธยมต้น	10	8.0
มัธยมปลาย/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	36	28.8
อนุปริญญา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	22	17.6
ปริญญาตรี	46	36.8
อื่น	3	2.4
ภูมิลำเนา		
จังหวัดกระบี่	84	67.2
จังหวัดอื่น	41	32.8
ศาสนา		
พุทธ	76	60.8
คริสต์	2	1.6
อิสลาม	47	37.6
อื่น	0	0.0
รวม	125	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ. (2553).

การวิเคราะห์รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

เมื่อมีรายได้จากท่องเที่ยวเกิดขึ้นในตำบลอ่าวนาง จะมีผลทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจภายในตำบลอ่าวนาง ซึ่งมีผลกระทบโดยตรงต่อครัวเรือนที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางและยังส่งผลกระทบต่อการสร้างความเข้มแข็งทางด้านรายได้ อาชีพของครัวเรือนในตำบลอ่าวนาง ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ พบว่า ธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง จะก่อให้เกิดรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวแก่ครัวเรือนในตำบลอ่าวนาง โดยกลุ่มครัวเรือนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษามีทั้งหมด 125 ครัวเรือนและจะต้องเป็นครัวเรือนที่มีสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง โดยมีรายได้รวมจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางเท่ากับ 4,323,700 บาท/เดือน คิดเป็นรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 34,589.60 บาท/ครัวเรือน และรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวของตำบลอ่าวนางสามารถจำแนกได้ดังนี้

รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม คิดเฉพาะรายได้ของสมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบธุรกิจโรงแรมในตำบลอ่าวนาง โดยมี 25 ครัวเรือน ที่มีสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเกี่ยวกับพนักงานโรงแรม และมีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรมรวมกันเท่ากับ 304,700 บาท/เดือน เป็นรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 12,188.00 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 7.05 ของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร คิดเฉพาะรายได้ของสมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบธุรกิจอาหารในตำบลอ่าวนาง โดยมีครัวเรือน 25ครัวเรือน ที่มีสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเกี่ยวกับผู้ประกอบการหรือพนักงานธุรกิจอาหาร และมีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหารรวมกันเท่ากับ 562,500 บาท/เดือน เป็นรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 22,500.00 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 13.01 ของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการ คิดเฉพาะรายได้ของสมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับพนักงานธุรกิจนันทนาการในตำบลอ่าวนาง โดยมีครัวเรือน 25ครัวเรือน ที่มีสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเกี่ยวกับพนักงานธุรกิจนันทนาการและมีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการรวมกันเท่ากับ 841,500 บาท/เดือน เป็นรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 33,660.00 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 19.46 ของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง คิดเฉพาะรายได้ของสมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบธุรกิจขนส่งในตำบลอ่าวนาง โดยมีครัวเรือน 25 ครัวเรือน ที่มีสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเกี่ยวกับผู้ประกอบการธุรกิจขนส่งนักท่องเที่ยวและมีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่งรวมกันเท่ากับ 1,015,500 บาท/เดือน เป็นรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 40,620.00 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 23.49 ของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกในตำบลอ่าวนาง คิดเฉพาะรายได้ของสมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก โดยมีครัวเรือน 25 ครัวเรือน ที่มีสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเกี่ยวกับผู้ประกอบการธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกและมีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกรวมกันเท่ากับ 1,599,500 บาท/เดือน เป็นรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกเฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 63,980.00 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 36.99 ของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

ตาราง 11 รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ประเภทของรายได้ครัวเรือนจาก ธุรกิจท่องเที่ยว	รายได้รวมเฉลี่ยของธุรกิจ แต่ละประเภท (บาท/ครัวเรือน/เดือน)	สัดส่วนรายได้ของธุรกิจ แต่ละประเภท (ร้อยละ)
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม	12,188.00	7.05
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร	22,500.00	13.01
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการ	33,660.00	19.46
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง	40,620.00	23.49
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่าย สินค้าที่ระลึก	63,980.00	36.99
รวม	34,589.60	100.00

หมายเหตุ: รายได้ครัวเรือนรวมของกลุ่มตัวอย่างในธุรกิจแต่ละประเภทดูจากภาคผนวก ข

คอลัมน์ 2 คำนวณจาก รายได้ครัวเรือนรวมของกลุ่มตัวอย่างในธุรกิจแต่ละ

ประเภท / 25

คอลัมน์ 3 คำนวณจาก (รายได้ครัวเรือนรวมจากธุรกิจท่องเที่ยวแต่ละประเภท / รายได้
จากธุรกิจท่องเที่ยว) x 100

ที่มา: จากการคำนวณ

การวิเคราะห์ลักษณะความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว ในตำบลอ่าวนาง อำเภอมือเมือง จังหวัดกระบี่ ด้วยเส้นโค้งลอเรนซ์ เป็นวิธีการศึกษาที่มักจะ ทำการศึกษาโดยใช้แหล่งข้อมูลที่ได้จากการสำรวจครัวเรือนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง วิธีนี้จะต้องมีการ จำแนกรายได้ครัวเรือนออกเป็นชั้น เพื่อหาความแตกต่างระหว่างชั้นของรายได้ครัวเรือนจากการ ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว โดยที่ข้อมูลนี้สามารถนำไปเขียนแผนภาพที่เรียกว่าเส้น โค้งลอเรนซ์ ซึ่งเป็นเส้นที่แสดงถึงความไม่เท่าเทียมกันของการกระจายรายได้ โดยพิจารณาจาก ความโค้งของเส้นโค้งลอเรนซ์ ถ้าการกระจายรายได้เป็นเส้นตรงแสดงว่า การกระจายรายได้มีความ เป็นธรรมโดยสมบูรณ์ แต่ถ้าเส้นที่มีความโค้งมากขึ้นก็จะแสดงว่ามีความไม่เท่าเทียมกันมากขึ้น

การใช้เส้นโค้งลอเรนซ์เป็นเทคนิคในการวัดลักษณะของความเหลื่อมล้ำการกระจายรายได้ ครัวเรือน แม้ว่าจะเป็นวิธีการที่ให้ทราบลักษณะของการกระจายรายได้ครัวเรือนที่ดีและเป็นวิธีที่ นิยมใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้วิธีหนึ่ง แต่การใช้เส้น โค้งลอเรนซ์ก็ยังมีจุดอ่อนบางประการที่ควรให้ความสนใจในการวิเคราะห์ ซึ่งได้แก่ความไม่ชัดเจน ในลักษณะของการกระจายรายได้ในกรณีที่มีเส้นโค้งของการกระจายรายได้ครัวเรือน 2 เส้นตัดกัน และถ้าจะพิจารณาแต่เส้นโค้งลอเรนซ์เพียงเทคนิคเดียว ก็จะสามารถบอกถึงลักษณะของการ กระจายรายได้ครัวเรือนว่ามีความเหลื่อมล้ำกันมากน้อยในช่วงใดของระดับรายได้ครัวเรือนบ้าง แต่จะไม่สามารถบอกได้ว่าความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนมีความเหลื่อมล้ำกัน แตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

การวิเคราะห์ลักษณะความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนมักจะทำความเข้าใจกับ การใช้ค่าสัมประสิทธิ์จินี ซึ่งเป็นดัชนีที่จะบอกว่าการกระจายรายได้ลักษณะหนึ่ง ๆ หรือปีหนึ่ง ๆ มีความเท่าเทียมกันหรือมีความเหลื่อมล้ำกันเพียงใด ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์จินีนี้คือ อัตราส่วนระหว่าง พื้นที่ที่อยู่ระหว่างเส้นทแยงมุมกับเส้นโค้งลอเรนซ์กับพื้นที่ที่อยู่ใต้เส้นทแยงมุมทั้งหมด โดยที่ค่า สัมประสิทธิ์จินีจะมีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 ถ้าค่าสัมประสิทธิ์จินีมีค่าเท่ากับ 0 แสดงว่า ไม่มีความเหลื่อมล้ำ ของรายได้ครัวเรือนอย่างสมบูรณ์ ค่าสัมประสิทธิ์จินีมีค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 แสดงว่า มีความเหลื่อม ล้ำของรายได้ครัวเรือน โดยจะมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนน้อย เมื่อค่าสัมประสิทธิ์จินีมีค่า เข้าใกล้ 0 และจะมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนมาก เมื่อค่าสัมประสิทธิ์จินีมีค่าเข้าใกล้ 1 และ ถ้าค่าสัมประสิทธิ์จินีมีค่าเท่ากับ 1 แสดงว่า มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนอย่างสมบูรณ์ ลักษณะของเส้นโค้งลอเรนซ์สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเปรียบเทียบความไม่เท่าเทียมกันใน การกระจายรายได้ในช่วงเวลาที่ต่างกัน หรืออาจนำไปเปรียบเทียบลักษณะของการกระจายรายได้ ในช่วงเวลาเดียวกันก็ได้ ดังนั้นการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว ในตำบลอ่าวนาง อำเภอมือเมือง จังหวัดกระบี่ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาค่าความเหลื่อมล้ำของ รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง โดยการใช้เส้นโค้งลอเรนซ์และใช้ค่า สัมประสิทธิ์จินีเป็นเทคนิคในการวิเคราะห์

3. วิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวโดยใช้เส้นโค้งลอเรนซ์และค่าสัมประสิทธิ์จีนิ

การวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว ผู้วิจัยจะวิเคราะห์จากการใช้เส้นโค้งลอเรนซ์และวิเคราะห์จากการใช้ค่าสัมประสิทธิ์จีนิประกอบกัน โดยจะเริ่มวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวด้วยเส้นโค้งลอเรนซ์เป็นอันดับแรก เมื่อได้ลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางแล้ว หลังจากนั้นจะเริ่มทำการวิเคราะห์รายได้จากครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่างๆ ซึ่งจะแบ่งการวิเคราะห์รายได้ครัวเรือนที่มาจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางออกเป็น รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการ รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง และรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

ส่วนการแบ่งชั้นของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว จะเริ่มจากนำรายได้ครัวเรือนที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง มาเรียงลำดับครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวน้อย (จนที่สุด) ไปหาครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวมาก (รวยที่สุด) จากนั้นจะทำการแบ่งกลุ่มรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวที่เรียงลำดับไว้แล้ว ออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละเท่าๆ กัน จำนวน 5 กลุ่ม ได้กลุ่มละ 25 ครัวเรือน ดังนี้

กลุ่ม 1 ครัวเรือนลำดับที่ 1 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 25 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวต่ำสุด (จนที่สุด)

กลุ่ม 2 ครัวเรือนลำดับที่ 26 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 50 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 2

กลุ่ม 3 ครัวเรือนลำดับที่ 51 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 75 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 3

กลุ่ม 4 ครัวเรือนลำดับที่ 76 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 100 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 4

กลุ่ม 5 ครัวเรือนลำดับที่ 101 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 125 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 5 (รวยที่สุด)

เมื่อแบ่งกลุ่มรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางของกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่ม ได้ทั้งหมด 5 กลุ่ม โดยการเรียงลำดับรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวน้อย (จนที่สุด) ไปหาครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวมาก (รวยที่สุด) แล้ว จะได้ระดับชั้นของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางดังนี้

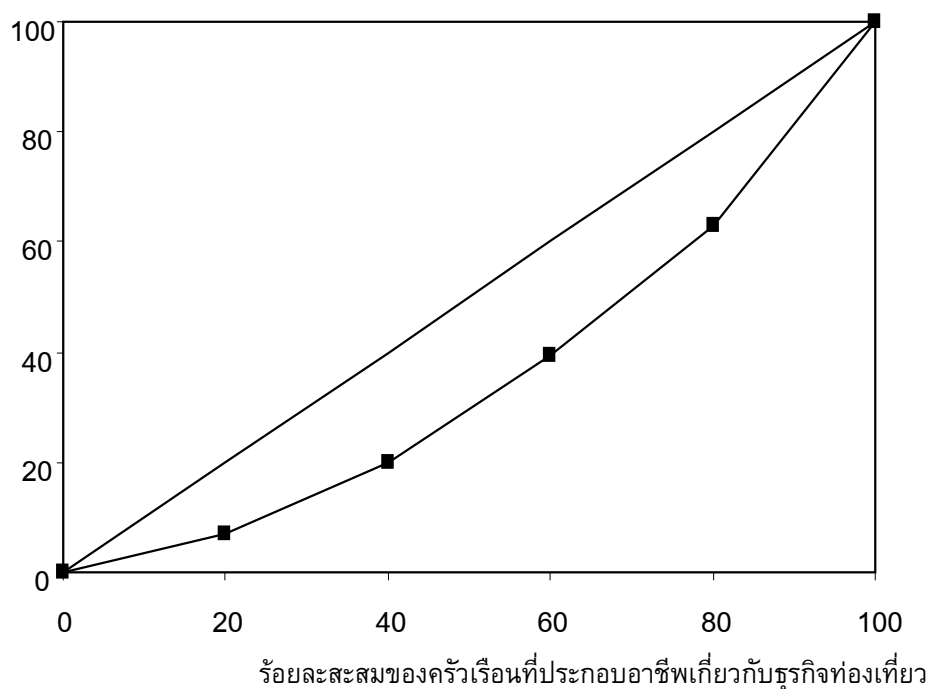
ตาราง 12 ระดับชั้นรายได้ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จำนวนครัวเรือนแบ่งตามช่วงของ รายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวช่วงละ ร้อยละ 20	ร้อยละ สะสมของ ครัวเรือน	ร้อยละของ รายได้จากธุรกิจ ท่องเที่ยว	ร้อยละสะสมของ รายได้จากธุรกิจ ท่องเที่ยว
กลุ่ม 1 กลุ่มครัวเรือนที่มีรายได้จาก ธุรกิจท่องเที่ยวต่ำสุด (จนที่สุด)	20	7.05	7.05
กลุ่ม 2 กลุ่มครัวเรือนที่มีรายได้จาก ธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 2	40	13.01	20.06
กลุ่ม 3 กลุ่มครัวเรือนที่มีรายได้จาก ธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 3	60	19.46	39.52
กลุ่ม 4 กลุ่มครัวเรือนที่มีรายได้จาก ธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 4	80	23.49	63.01
กลุ่ม 5 กลุ่มครัวเรือนที่มีรายได้จาก ธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 5 (รวยที่สุด)	100	36.99	100.00
รวม		100.00	

ที่มา: จากการคำนวณ

เมื่อได้ร้อยละสะสมของครัวเรือนในคอลัมน์ที่ 2 และร้อยละสะสมของรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวในคอลัมน์ที่ 4 จากตาราง 12 แล้ว หลังจากนั้นจะนำตัวเลขร้อยละสะสมของครัวเรือนและร้อยละสะสมของรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวดังกล่าว มาจัดเรียงตามลำดับกลุ่มครัวเรือนจากครัวเรือนกลุ่ม 1 ที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวต่ำสุด (จนสุด) จนถึงครัวเรือนกลุ่ม 5 ที่มีรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวสูงระดับ 5 (รวยที่สุด) เพื่อทำกราฟแสดงเส้นโค้งลอเรนซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง โดยจะได้เส้นโค้งลอเรนซ์ที่แสดงความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง (ภาพประกอบ 6)

ร้อยละสมของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 6 เส้นโค้งลอเรนซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพประกอบ 6 เป็นภาพที่แสดงเส้นโค้งลอเรนซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง จากลักษณะของเส้นโค้งลอเรนซ์แสดงให้เห็นว่าความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง เป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวน้อย เนื่องจากเส้นโค้งลอเรนซ์ของธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางมีความโค้งของเส้นโค้งลอเรนซ์ใกล้เคียงกับเส้น 45 องศา

หลังจากที่สามารถคำนวณลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางด้วยเส้นโค้งลอเรนซ์ได้แล้ว ขั้นตอนต่อไปผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์หาเส้นโค้งลอเรนซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม ธุรกิจอาหาร ธุรกิจนันทนาการ ธุรกิจขนส่งและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ตามขั้นตอนการวิเคราะห์เส้นโค้งลอเรนซ์ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น และจะแสดงเส้นโค้งลอเรนซ์ของธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่างๆ

การคำนวณหาเส้นโค้งลอเร็นซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จะแยกพิจารณาเป็นรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการ รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่งและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ซึ่งจะเริ่มจากการนำรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง มาเรียงลำดับครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวน้อย (จนที่สุด) ไปหาครัวเรือนที่มีรายได้จากจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมาก (รวยที่สุด) จากนั้นจะทำการแบ่งกลุ่มรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่เรียงลำดับไว้แล้ว ออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละเท่าๆ กัน จำนวน 5 กลุ่ม ได้กลุ่มละ 5 ครัวเรือน ดังนี้

กลุ่ม 1 ครัวเรือนลำดับที่ 1 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 5 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวต่ำสุด (จนที่สุด)

กลุ่ม 2 ครัวเรือนลำดับที่ 6 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 10 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสูงระดับ 2

กลุ่ม 3 ครัวเรือนลำดับที่ 11 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 15 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสูงระดับ 3

กลุ่ม 4 ครัวเรือนลำดับที่ 16 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 20 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสูงระดับ 4

กลุ่ม 5 ครัวเรือนลำดับที่ 21 ถึงครัวเรือนลำดับที่ 25 ที่มีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสูงระดับ 5 (รวยที่สุด)

เมื่อแบ่งกลุ่มรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางของกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่ม ได้ทั้งหมด 5 กลุ่ม โดยเรียงลำดับรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวน้อย (จนที่สุด) ไปหาครัวเรือนที่มีรายได้จากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมาก (รวยที่สุด) แล้ว จะได้ระดับชั้นของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง

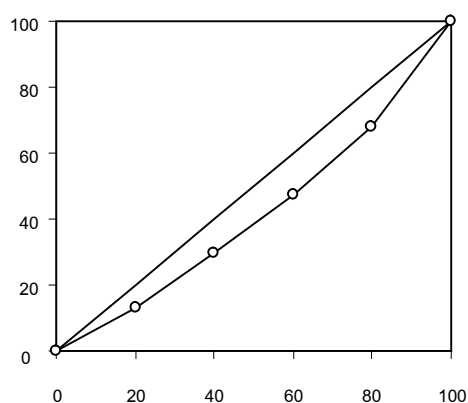
หลังจากนี้จะทำการคำนวณหาลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรมเป็นอันดับแรก และในลำดับต่อไปจะคำนวณหาลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการ รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่งและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

ตาราง 13 ระดับชั้นรายได้ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง
จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทธุรกิจ

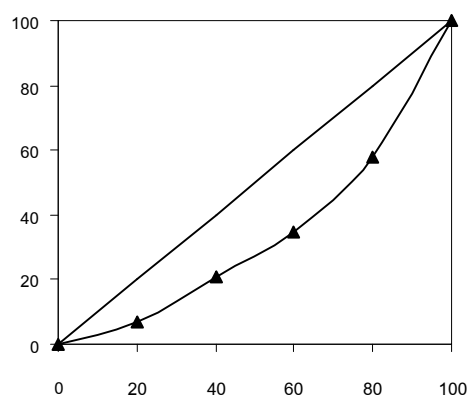
จำนวนครัวเรือนแบ่งตามช่วงของ รายได้ช่วงละ ร้อยละ 20	ร้อยละสะสมของ ครัวเรือน	ร้อยละของรายได้ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของรายได้ ครัวเรือน
ธุรกิจโรงแรม			
กลุ่ม 1	5	15.43	15.43
กลุ่ม 2	10	16.41	31.84
กลุ่ม 3	15	18.90	50.74
กลุ่ม 4	20	22.23	72.97
กลุ่ม 5	25	27.03	100.00
ธุรกิจอาหาร			
กลุ่ม 1	5	7.02	7.02
กลุ่ม 2	10	13.51	20.53
กลุ่ม 3	15	14.13	34.66
กลุ่ม 4	20	23.02	57.68
กลุ่ม 5	25	42.31	100.00
ธุรกิจนำเที่ยว			
กลุ่ม 1	5	9.27	9.27
กลุ่ม 2	10	10.52	19.79
กลุ่ม 3	15	21.15	40.94
กลุ่ม 4	20	22.94	63.88
กลุ่ม 5	25	36.13	100.00
ธุรกิจขนส่ง			
กลุ่ม 1	5	13.05	13.05
กลุ่ม 2	10	16.79	29.84
กลุ่ม 3	15	17.43	47.27
กลุ่ม 4	20	20.88	68.15
กลุ่ม 5	25	31.86	100.00
ธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก			
กลุ่ม 1	5	7.05	7.05
กลุ่ม 2	10	13.01	20.06
กลุ่ม 3	15	19.46	39.52
กลุ่ม 4	20	23.49	63.01
กลุ่ม 5	25	36.99	100.00
รวม		100.00	

ที่มา: จากการคำนวณ

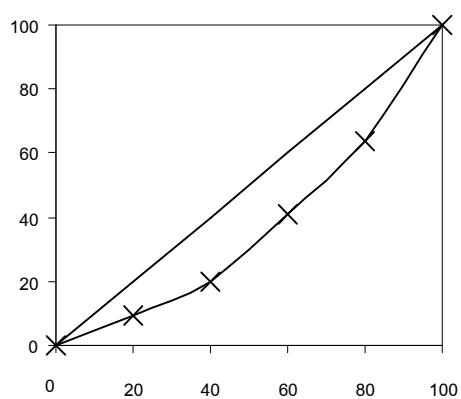
เมื่อได้ร้อยละสะสมของครัวเรือนในคอลัมน์ที่ 2 และร้อยละสะสมของรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ในคอลัมน์ที่ 4 จากตาราง 13 แล้ว หลังจากนั้นจะนำตัวเลขร้อยละสะสมของครัวเรือนและร้อยละสะสมของรายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ มาจัดเรียงตามลำดับกลุ่มครัวเรือนจากครัวเรือนกลุ่ม 1 ที่มีรายได้ครัวเรือนต่ำสุด (จนสุด) จนถึงครัวเรือนกลุ่ม 5 ที่มีรายได้ครัวเรือนสูงระดับ 5 (รวยที่สุด) เพื่อทำการกราฟแสดงเส้นโค้งลอเรนซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ (ภาพประกอบ 7)

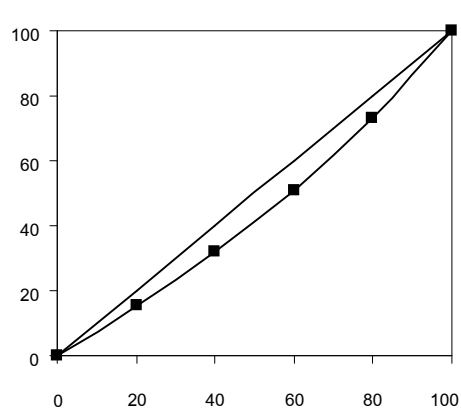
ภาพ ก รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม

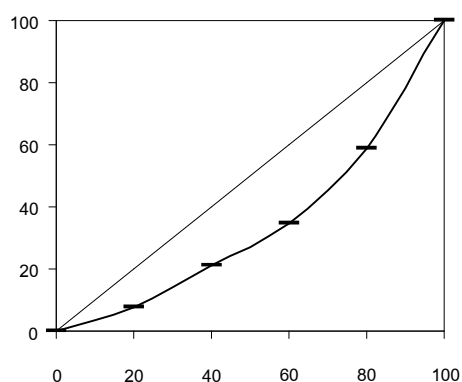
ภาพ ข รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร

ภาพ ค รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนำเที่ยว

ภาพ ง รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง

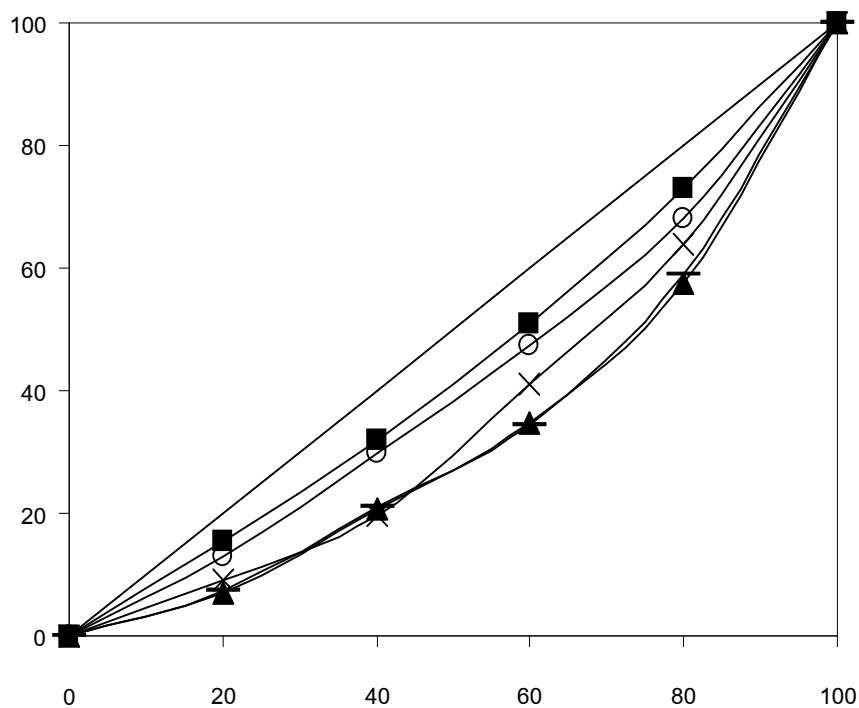

ภาพ จ รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

ภาพประกอบ 7 เส้นโค้งลอเรนซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว
ในตำบลอ่าวนาง อำเภอมะนัง จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทธุรกิจ

ที่มา: จากการคำนวณ

ร้อยละสมของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

ร้อยละสมของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 8 เปรียบเทียบเส้นโค้งลอเรนซ์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทของธุรกิจ

- หมายเหตุ:
- แทนรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม
 - ▲ แทนรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร
 - × แทนรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนำเที่ยว
 - แทนรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง
 - แทนรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

ที่มา: จากการคำนวณ

เมื่อแยกพิจารณาเส้นโค้งลอเรนซ์ของความเหลื่อมล้ำรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง ในแต่ละประเภทของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พบว่า การกระจายรายได้ครัวเรือนภายในกลุ่มของผู้ที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง มีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในแต่ละประเภทที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถเปรียบเทียบลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวโดยรวม ได้จากภาพประกอบ 8 หรือสามารถพิจารณาลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่างๆ ได้จากภาพประกอบ 7 ซึ่งจะเห็นว่า รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง (ภาพ ง) เป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนน้อยที่สุด เนื่องจากธุรกิจขนส่งในตำบลอ่าวนาง เป็นธุรกิจรับจ้างที่ผู้ประกอบการรายนี้จะต้องเป็นคนในจังหวัดกระบี่ และเป็นธุรกิจที่มีการรวมกลุ่มกันระหว่างผู้ประกอบการรายอื่นๆ เพื่อที่จะให้มีการแบ่งงานให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนมีรายได้ที่เท่าๆ กัน ด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้ธุรกิจขนส่งในตำบลอ่าวนาง เป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนน้อยที่สุด รองลงมาเป็นธุรกิจโรงแรม (ภาพ ก) และธุรกิจนันทนาการ (ภาพ ค)

ส่วนธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกนั้น ไม่สามารถที่จะพิจารณาได้จากเส้นโค้งลอเรนซ์ จากภาพประกอบ 8 เนื่องจากลักษณะเส้นโค้งลอเรนซ์ของธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกในตำบลอ่าวนาง มีลักษณะของเส้นโค้งลอเรนซ์ที่ใกล้เคียงกันมาก และมีบางจุดที่เส้นโค้งลอเรนซ์ของธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกตัดกันหรือทับกัน ทำให้การวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกไม่สามารถบอกได้ว่าธุรกิจใดเป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนที่มากกว่ากัน ระหว่างความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก เพียงแต่บอกได้ว่าธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกในตำบลอ่าวนาง เป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนอยู่ในระดับสูง

จากความไม่ชัดเจนของลักษณะความเหลื่อมล้ำเส้นโค้งลอเรนซ์ของธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกในตำบลอ่าวนาง ทำให้ไม่สามารถบอกลักษณะความเหลื่อมล้ำรายได้ครัวเรือนได้อย่างชัดเจนว่า ระหว่างธุรกิจอาหารกับธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ธุรกิจใดจะมีความเหลื่อมล้ำมากกว่ากัน จึงทำให้การวิเคราะห์ลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนในตำบลอ่าวนาง จะต้องใช้ค่าประสิทธิจีนิมาวิเคราะห์ร่วมเพื่อให้สามารถพิจารณาความเหลื่อมล้ำได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยทั่วไปการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีนิของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ มักจะกระทำโดยการรวมเนื้อที่ของพื้นที่สามเหลี่ยมซึ่งสร้างขึ้นมาจากจุดภายใต้เส้นโค้งลอเรนซ์ แล้วนำไปลบด้วยหนึ่ง ซึ่งเท่ากับพื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสและค่าที่ได้คือค่าของค่าสัมประสิทธิ์จีนิ หรือสามารถคำนวณได้จากสูตรการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีนิในบทที่ 3

ตาราง 14 ค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบล
อ่าวนาง อำเภอมือเมือง จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทธุรกิจ

รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง	ค่าสัมประสิทธิ์จີนี
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว	0.2814
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม	0.2561
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร	0.3204
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการ	0.2645
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง	0.1668
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก	0.3128

ที่มา: จากการคำนวณ

จากตาราง 14 ค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง มีค่าสัมประสิทธิ์จີนีเท่ากับ 0.2814 และมีค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวประเภทต่างๆ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม มีค่าเท่ากับ 0.2561 มีค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร มีค่าเท่ากับ 0.3204 มีค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการ มีค่าเท่ากับ 0.2645 มีค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง มีค่าเท่ากับ 0.1668 และมีค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก มีค่าเท่ากับ 0.3128

ในส่วนการเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่างๆ กับค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง พบว่า รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนันทนาการและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง เป็นธุรกิจที่มีค่าสัมประสิทธิ์จີนีน้อยกว่าค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว และรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก เป็นธุรกิจที่มีค่าสัมประสิทธิ์จີนีนีมากกว่าค่าสัมประสิทธิ์จີนีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว

การเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์จີนีนีที่ได้จากการคำนวณการกระจายรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางกับหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์จີนี สามารถทำการเปรียบเทียบได้ดังนี้ ค่าสัมประสิทธิ์จີนีนีจะมีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 ถ้าค่าสัมประสิทธิ์จີนีนีมีค่าเท่ากับ 0 แสดงว่า ไม่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์ ค่าสัมประสิทธิ์จີนีนีมีค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 แสดงว่า มี

ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือน โดยจะมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว น้อย เมื่อค่าสัมประสิทธิ์จีนี้มีค่าเข้าใกล้ 0 และจะมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวมาก เมื่อค่าสัมประสิทธิ์จีนี้มีค่าเข้าใกล้ 1 และถ้าค่าสัมประสิทธิ์จีนี้มีค่าเท่ากับ 1 แสดงว่ามีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์

และการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์จีนี้ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว และค่าสัมประสิทธิ์จีนี้ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน ตำบลอ่าวนาง พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์จีนี้ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนที่ได้จากการคำนวณมีค่า ใกล้ 0 ในทุกประเภทของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์จีนี้ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การกระจายรายได้ ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนน้อย

ตาราง 15 ค่าสัมประสิทธิ์จึ้นความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จำนวน ครัวเรือน	ร้อยละของ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ ครัวเรือน	รายได้ครัวเรือนจาก ธุรกิจท่องเที่ยว	ร้อยละของรายได้ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ รายได้ครัวเรือน	K_{i+1}	Y_i+Y_{i+1}	(K_{i+1}) (Y_i+Y_{i+1})
25	20	20	304,700	7.05	7.05	0.2	0.0705	0.0141
25	20	40	562,500	13.01	20.06	0.2	0.2711	0.0542
25	20	60	841,500	19.46	39.52	0.2	0.5958	0.1192
25	20	80	1,015,500	23.49	63.01	0.2	1.0253	0.2051
25	20	100	1,599,500	36.99	100.00	0.2	1.6301	0.3260
125	100		4,323,700	100.00				0.7186

ค่าสัมประสิทธิ์จึ้น = 0.2814

หมายเหตุ: 1. K_i = สัดส่วนของครัวเรือนลำดับที่ i

2. Y_i = สัดส่วนสะสมของรายได้ครัวเรือนลำดับที่ i

3. i = ครัวเรือนลำดับที่ 0, 1, 2, 3, 4

ที่มา: จากการคำนวณ

ตาราง 16 ค่าสัมประสิทธิ์เงินกู้ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรมในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จำนวน ครัวเรือน	ร้อยละของ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ ครัวเรือน	รายได้ครัวเรือนจาก ธุรกิจโรงแรม	ร้อยละของรายได้ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ รายได้ครัวเรือน	K_{i+1}	$Y_i + Y_{i+1}$	(K_{i+1}) $(Y_i + Y_{i+1})$
5	20	20	47,000	15.43	15.43	0.2	0.1543	0.0309
5	20	40	50,000	16.41	31.84	0.2	0.4727	0.0945
5	20	60	57,600	18.90	50.74	0.2	0.8258	0.1652
5	20	80	67,700	22.23	72.97	0.2	1.2371	0.2474
5	20	100	82,350	27.03	100.00	0.2	1.0297	0.2059
25	100		304,700	100.00				0.7439

ค่าสัมประสิทธิ์เงินกู้ = 0.2561

หมายเหตุ: 1. K_i = สัดส่วนของครัวเรือนลำดับที่ i

2. Y_i = สัดส่วนสะสมของรายได้ครัวเรือนลำดับที่ i

3. i = ครัวเรือนลำดับที่ 0, 1, 2, 3, 4

ที่มา: จากการคำนวณ

ตาราง 17 ค่าสัมประสิทธิ์เงินกู้ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหารในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จำนวน ครัวเรือน	ร้อยละของ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ ครัวเรือน	รายได้ครัวเรือนจาก ธุรกิจร้านอาหาร	ร้อยละของรายได้ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ รายได้ครัวเรือน	K_{i+1}	$Y_i + Y_{i+1}$	(K_{i+1}) $(Y_i + Y_{i+1})$
5	20	20	39,500	7.02	7.02	0.2	0.0702	0.0140
5	20	40	76,000	13.51	20.53	0.2	0.2755	0.0551
5	20	60	79,500	14.13	34.66	0.2	0.5519	0.1104
5	20	80	129,500	23.02	57.68	0.2	0.9234	0.1847
5	20	100	238,000	42.31	100.00	0.2	1.5768	0.3154
25	100		562,500	100.00				0.6796

ค่าสัมประสิทธิ์เงินกู้ = 0.3204

หมายเหตุ: 1. K_i = สัดส่วนของครัวเรือนลำดับที่ i

2. Y_i = สัดส่วนสะสมของรายได้ครัวเรือนลำดับที่ i

3. i = ครัวเรือนลำดับที่ 0, 1, 2, 3, 4

ที่มา: จากการคำนวณ

ตาราง 18 ค่าสัมประสิทธิ์เงินความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนำเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จำนวน ครัวเรือน	ร้อยละของ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ ครัวเรือน	รายได้ครัวเรือนจาก ธุรกิจนำเที่ยว	ร้อยละของรายได้ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ รายได้ครัวเรือน	K_{i+1}	$Y_i + Y_{i+1}$	(K_{i+1}) $(Y_i + Y_{i+1})$
5	20	20	78,000	9.27	9.27	0.2	0.0927	0.0185
5	20	40	88,500	10.52	19.79	0.2	0.2906	0.0581
5	20	60	178,000	21.15	40.94	0.2	0.6073	0.1215
5	20	80	193,000	22.94	63.88	0.2	1.0482	0.2096
5	20	100	304,000	36.13	100.00	0.2	1.6388	0.3278
25	100		841,500	100.00				0.7355

ค่าสัมประสิทธิ์เงิน = 0.2645

หมายเหตุ: 1. K_i = สัดส่วนของครัวเรือนลำดับที่ i

2. Y_i = สัดส่วนสะสมของรายได้ครัวเรือนลำดับที่ i

3. i = ครัวเรือนลำดับที่ 0, 1, 2, 3, 4

ที่มา: จากการคำนวณ

ตาราง 19 ค่าสัมประสิทธิ์เงินความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่งในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จำนวน ครัวเรือน	ร้อยละของ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ ครัวเรือน	รายได้ครัวเรือนจาก ธุรกิจขนส่ง	ร้อยละของรายได้ ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ รายได้ครัวเรือน	K_{i+1}	Y_i+Y_{i+1}	(K_{i+1}) (Y_i+Y_{i+1})
5	20	20	132,500	13.05	13.05	0.2	0.1305	0.0261
5	20	40	170,500	16.79	29.84	0.2	0.4289	0.0858
5	20	60	177,000	17.43	47.27	0.2	0.7711	0.1542
5	20	80	212,000	20.88	68.15	0.2	1.1542	0.2308
5	20	100	323,500	31.86	100.00	0.2	1.6815	0.3363
25	100		1,015,500	100.00				0.8332

ค่าสัมประสิทธิ์เงิน = 0.1668

หมายเหตุ: 1. K_i = สัดส่วนของครัวเรือนลำดับที่ i

2. Y_i = สัดส่วนสะสมของรายได้ครัวเรือนลำดับที่ i

3. i = ครัวเรือนลำดับที่ 0, 1, 2, 3, 4

ที่มา: จากการคำนวณ

ตาราง 20 ค่าสัมประสิทธิ์เงินกู้ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จำนวน ครัวเรือน	ร้อยละของ ครัวเรือน	ร้อยละสะสม ของครัวเรือน	รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจ จำหน่ายสินค้าที่ระลึก	ร้อยละของ รายได้ครัวเรือน	ร้อยละสะสมของ รายได้ครัวเรือน	K_{i+1}	$Y_i + Y_{i+1}$	(K_{i+1}) $(Y_i + Y_{i+1})$
5	20	20	120,000	7.50	7.50	0.2	0.075	0.0150
5	20	40	215,500	13.47	20.97	0.2	0.2847	0.0569
5	20	60	217,000	13.57	34.54	0.2	0.5551	0.1110
5	20	80	388,000	24.26	58.80	0.2	0.9334	0.1867
5	20	100	659,000	41.20	100.00	0.2	1.5880	0.3176
25	100		1,599,500	100.00				0.6872

ค่าสัมประสิทธิ์เงินกู้ = 0.3128

หมายเหตุ: 1. K_i = สัดส่วนของครัวเรือนลำดับที่ i

2. Y_i = สัดส่วนสะสมของรายได้ครัวเรือนลำดับที่ i

3. i = ครัวเรือนลำดับที่ 0, 1, 2, 3, 4

ที่มา: จากการคำนวณ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอมะนัง จังหวัดกระบี่

ความสำคัญของการวิจัย

เมื่อการวิจัยสิ้นสุดลง จะมีประโยชน์จากงานวิจัยดังนี้ ประโยชน์โดยตรงคือ ทำให้ทราบลักษณะความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอมะนัง จังหวัดกระบี่ ประโยชน์โดยอ้อม คือ ใช้เป็นข้อมูลให้หน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนาง ตำบลอ่าวนาง อำเภอมะนัง จังหวัดกระบี่ มีจำนวนครัวเรือน 1,918 ครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนร้อยละ 6.5 จะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 125 ตัวอย่างและในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 125 ตัวอย่างผู้วิจัยได้จัดสรรกลุ่มตัวอย่างให้กับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้ง 5 กลุ่มเป็นจำนวนเท่าๆ กัน ได้ธุรกิจละ 25 ตัวอย่าง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ในส่วนที่เกี่ยวกับรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว ตามความมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ โดยแบบสัมภาษณ์ที่ใช้เป็นเครื่องมือในครั้งนี้ สามารถแบ่งได้ 2 ส่วนดังนี้ ส่วนแรก ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วย อาชีพปัจจุบันของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ภูมิสำเนาและศาสนาของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ส่วนที่สอง สภาพเศรษฐกิจครัวเรือน ประกอบด้วย จำนวนสมาชิกทั้งหมดในครัวเรือน จำนวนสมาชิกในครัวที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว สาเหตุในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว สมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพอะไรบ้างและมีรายได้จากการประกอบอาชีพเดือน

ละเท่าไร รายได้จากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของท่านและสมาชิกในครัวเรือนเพียงพอต่อการดำรงชีวิตหรือไม่ ถ้ารายได้จากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไม่เพียงพอ ท่านจะประกอบอาชีพใดเป็นอาชีพเสริมและท่านคิดว่ารายได้จากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นหรือไม่

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังนี้ ขั้นแรกสร้างแบบสัมภาษณ์ตามความมุ่งหมายของการวิจัย ขั้นที่สองนำแบบสัมภาษณ์ไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องและขั้นที่สามปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาให้มีความเหมาะสมและรัดกุมในการใช้ภาษาเพื่อความสะดวกในการสัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากเอกสารที่สามารถอ้างอิงได้ งานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนข้อมูลที่หน่วยงานทางราชการและเอกชนได้รวบรวมไว้ ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง จังหวัดกระบี่ และศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งข้อมูลทั้งหมดนี้ได้จากการใช้แบบสัมภาษณ์ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 125 ตัวอย่างและเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนมกราคม 2553

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูล จะเริ่มจากการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์ รวบรวมข้อมูลทั่วไปและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์และจัดหมวดหมู่ของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวออกเป็นรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่างๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล เริ่มจากการศึกษาการท่องเที่ยวและสภาพเศรษฐกิจในตำบลอ่าวนาง วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนโดยใช้เส้นโค้งลอเรนซ์และค่าสัมประสิทธิ์จินีและเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์จินีที่คำนวณได้จากการวิเคราะห์ขั้นที่ 3.2 กับหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์จินี

สรุปผลการศึกษา

ผลการศึกษาที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ พบว่า ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่อายุไม่เกิน 30 ปีและมีสถานภาพโสด เนื่องจากเพิ่งจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะเป็นคนจังหวัดกระบี่มากกว่าคนในจังหวัดอื่นๆ ที่เดินทางเข้ามาทำงานในจังหวัดกระบี่และนับถือศาสนาพุทธมากที่สุด ในส่วนของการวิเคราะห์รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางจะก่อให้เกิดรายได้ครัวเรือน โดยมีรายได้ครัวเรือนรวมจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางเท่ากับ 4,323,700 บาท/เดือน คิดเป็นรายได้ครัวเรือนจากการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 34,589.60 บาท/ครัวเรือน/เดือน และมีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกเป็นธุรกิจที่มีรายได้ครัวเรือนมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวประเภทอื่น โดยมีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก เท่ากับ 1,599,500 บาท/เดือน คิดเป็นรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกเฉลี่ยเท่ากับ 63,980 บาท/ครัวเรือน/เดือน รองลงมาเป็นรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนำเที่ยว รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหารและธุรกิจโรงแรมเป็นธุรกิจที่มีรายได้ครัวเรือนน้อยที่สุด คือมีรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม เท่ากับ 304,700 บาท/เดือน คิดเป็นรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวเฉลี่ยเท่ากับ 12,188 บาท/ครัวเรือน/เดือน

การศึกษาความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง จะแบ่งธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวออกเป็นประเภทต่างๆ 5 ประเภท คือ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจขนส่งและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ด้วยเส้นโค้งลอเรนซ์และค่าสัมประสิทธิ์จินี โดยรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยว มีค่าสัมประสิทธิ์จินี เท่ากับ 0.2814 แต่เมื่อแยกพิจารณาความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนในแต่ละประเภทธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว พบว่า ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวแต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน โดยมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนมากน้อยต่างกัน ธุรกิจอาหาร มีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.3204 รองลงมาเป็นธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก มีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.3128 ธุรกิจนำเที่ยว มีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.2645 ธุรกิจโรงแรม มีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.2561 และธุรกิจขนส่ง มีค่าสัมประสิทธิ์จินี เท่ากับ 0.1668

เมื่อทราบค่าสัมประสิทธิ์จินีของความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวและค่าสัมประสิทธิ์จินีของรายได้ครัวเรือนในแต่ละประเภทของธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง ขั้นตอนต่อไปจะทำการเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์จินีที่คำนวณได้กับเกณฑ์การวิเคราะห์ของค่าสัมประสิทธิ์จินี และผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์จินีที่คำนวณได้กับเกณฑ์การวิเคราะห์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์จินีที่ได้จากการคำนวณมีใกล้ 0 ทั้งรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวและรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการกระจายรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนน้อย ในทุกประเภทของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

อภิปรายผล

คุณลักษณะของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายและจะมีสถานภาพโสด เนื่องจากผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีอายุน้อย มีช่วงของอายุอยู่ในช่วง 20–29 ปี ส่วนระดับการศึกษาจะจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี รองลงมาจบการศึกษาในระดับมัธยมปลาย/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ผลการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง พบว่า ธุรกิจท่องเที่ยวโดยรวมและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวประเภทต่างๆ ในตำบลอ่าวนาง มีค่าสัมประสิทธิ์จีไนที่ได้จากการคำนวณใกล้เคียงกับ 0 ในทุกประเภทของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยธุรกิจโรงแรมมีค่าสัมประสิทธิ์จีไน เท่ากับ 0.2561 ธุรกิจอาหารมีค่าสัมประสิทธิ์จีไน เท่ากับ 0.3204 ธุรกิจนำเที่ยวมีค่าสัมประสิทธิ์จีไน เท่ากับ 0.2645 ธุรกิจขนส่งมีค่าสัมประสิทธิ์จีไน เท่ากับ 0.1668 ธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกมีค่าสัมประสิทธิ์จีไนเท่ากับ 0.3128 และค่าสัมประสิทธิ์จีไนของธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางโดยรวม มีค่าสัมประสิทธิ์จีไน เท่ากับ 0.2814 จากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีไนดังกล่าว สรุปได้ว่า ทั้งธุรกิจท่องเที่ยวโดยรวมกับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวประเภทต่างๆ เป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนน้อย โดยมีธุรกิจอาหารเป็นธุรกิจที่มีค่าสัมประสิทธิ์จีไนมากที่สุดและธุรกิจขนส่งเป็นธุรกิจที่มีค่าสัมประสิทธิ์จีไนน้อยที่สุด

การพิจารณาลักษณะความเหลื่อมล้ำของธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางที่ได้กล่าวไว้แล้วว่าธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางเป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ครัวเรือนน้อย ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากกลุ่มตัวอย่าง ที่มีคุณลักษณะเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในธุรกิจท่องเที่ยวในแต่ละประเภทที่ไม่แตกต่างกันมากนัก เช่น การประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจขนส่งของกลุ่มตัวอย่าง เป็นธุรกิจที่มีการรวมกลุ่มกันในรูปของสหกรณ์เรือหางยาว วินรถจักรยานยนต์พ่วงข้าง การประกอบอาชีพในลักษณะของการรวมกลุ่มนี้ จะทำให้รายได้ครัวเรือนของสมาชิกในกลุ่มไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งสอดคล้องกับการประกอบอาชีพของกลุ่มตัวอย่างในธุรกิจโรงแรมและธุรกิจนำเที่ยว ที่มีลักษณะของการประกอบอาชีพในฐานะของพนักงานในธุรกิจโรงแรมและพนักงานของธุรกิจนำเที่ยว ด้วยเหตุนี้ทำให้ธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางเป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวน้อย

ผลการศึกษาความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในครั้งนี้ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการกระจายรายได้ในธุรกิจท่องเที่ยวที่มีการทำวิจัยไว้ก่อนหน้านี้ ที่ผู้วิจัยทำการศึกษาไว้ในบทที่ 2 โดยเป็นการศึกษาของ พิตมัย จารุจิตติพันธ์ (2536) พิมลวรรณ ลาภยงยศ (2541) ธิตินันท์ โตวิจิตร (2546) และเพียงจันทร์ ลิขิตเอกราช (2535) ที่พบว่าพื้นที่ที่มีการท่องเที่ยวจะมีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวมากกว่าพื้นที่ที่ไม่มีการท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการศึกษาที่พบว่า ธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก เป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนมากเมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจท่องเที่ยวโดยรวม ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มกันของธุรกิจ ซึ่งอาจเป็นการรวมกลุ่มกันในรูปแบบของการจัดตั้งเป็นสมาคมผู้ประกอบการธุรกิจอาหารและธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก โดยมีความมุ่งหมายเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ธุรกิจและลดความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือน เพราะหากรัฐบาลปล่อยให้เอกชนเป็นผู้รับภาระเพียงฝ่ายเดียวอาจทำให้การลดความเหลื่อมล้ำของรายได้ไม่ประสบความสำเร็จ

2. จากผลการศึกษาที่พบว่า ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจนันทนาการและธุรกิจขนส่ง ในตำบลอ่าวนาง เป็นธุรกิจที่มีความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจท่องเที่ยวโดยรวม ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นำแนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางไปใช้กับธุรกิจท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ เพื่อเป็นการลดความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนที่เกิดขึ้นกับธุรกิจท่องเที่ยว และพัฒนาการรวมกลุ่มในธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้มีความเข้มแข็งมากขึ้น

ข้อเสนอแนะของการศึกษาในครั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยควรเพิ่มการศึกษาในด้านความเหลื่อมล้ำของการจ้างงานที่เกิดจากธุรกิจท่องเที่ยว ว่าการจ้างงานในธุรกิจท่องเที่ยวจะมีความเหลื่อมล้ำของการจ้างงานระหว่างแรงงานที่เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวกับแรงงานต่างถิ่นหรือไม่

2. การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถเก็บข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ของผู้ประกอบการรายใหญ่ได้ จึงทำให้เกิดข้อบกพร่องในการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ ซึ่งมีผลกระทบทำให้การวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้คลาดเคลื่อนไปจากความจริง ดังนั้นการศึกษาในครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการรายใหญ่ด้วย แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ผู้วิจัยก็ควรจะทำการเก็บข้อมูลด้วยการทำโฟกัส กรุ๊ป

3. ตำแหน่งหน้าที่การงานของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อผลการศึกษาในครั้งนี้ ดังนั้นการศึกษาในครั้งต่อไปควรมีการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ครัวเรือน ในส่วนของผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจการท่องเที่ยวและข้อมูลรายได้ครัวเรือนของพนักงานหรือลูกจ้างในธุรกิจท่องเที่ยว ในสัดส่วนที่เท่าๆ กัน เพื่อให้ผลการวิเคราะห์ที่ได้ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2552). จำนวนการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ
ของคนไทยและนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย.
สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2552, จาก http://www2.tat.or.th/stat/web/static_tst.php
- (2552). รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยระหว่างปี 2540-2550.
สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2552, จาก http://www2.tat.or.th/stat/web/static_tst.php
- (2552). รายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2552,
จาก http://www2.tat.or.th/stat/web/static_tst.php
- กลุ่มงานสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานจังหวัดกระบี่. (2552). สภาพทั่วไปทางด้าน
เศรษฐกิจ. สืบค้นเมื่อ 25 สิงหาคม 2552, จาก <http://www.krabi.go.th/>
- กิตติพงษ์ ฤทธิบุตร. (2528). การกระจายรายได้ของครัวเรือนเกษตรกรรมในภาคเหนือ
กรณีศึกษาอำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์).
เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีประมง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จังหวัดตรัง. (2547).
โครงการเรียนรู้ร่วมกันสรรค์สร้างชุมชนภาคใต้ กลุ่มที่ 3 พื้นที่ตำบลอ่าวนาง
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่. ตรัง: ม.ป. ถ่ายเอกสาร.
- จิระ บุรีคำ. (2546). ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ของครัวเรือนเกษตรกรชาวเขาใน
เขตภาคเหนือตอนบน. ใน บทความนำเสนอการประชุมทางวิชาการของ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 41. หน้า 270-279. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ปรีชา แดงโรจน์. (2544). อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: ดวงกมลสมัย.
- ธิดิพนธ์ ไตรจิตร์. (2546). ผลกระทบของการท่องเที่ยวด้านการกระจายรายได้: เปรียบเทียบ
ระหว่างบ้านผานกกกและบ้านบวกเตี้ย ตำบลโป่งแยง อำเภอแม่ริม จังหวัด
เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พิมลพรรณ ลาภยงยศ. (2541). การกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น
กรณีศึกษาเกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด. วิทยานิพนธ์ ว.ท.ม.
(เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พิศมัย จารุจิตติพันธ์. (2536). ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจ
ในเกาะสมุย. ปริญญา ก.ศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- เพียงจันทร์ ลิขิตเอกราช. (2535). *การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว กรณีศึกษางาน
มหรหรไม่ดอกไม้ประดับในจังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์).
เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ศรัณยา วรากุลวิทย์. (2546). *ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: เฟื่องฟ้าพริ้นติ้ง.
ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. (2553). *ประเภท
รายได้ของบ้านอ่าวนาง ระหว่างปี 2548 – 2552 จำแนกตามประเภทของรายได้*.
สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2553, จาก www.cdd.go.th.
- รัตนา สายคณิต. (2529). *ทฤษฎีและนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจหน่วยที่ 1-8*.
นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.
- องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่. (2552). *แผนที่พื้นที่ที่ใช้ใน
การศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2552, จาก <http://www.aonang.go.th/index.php>
- อรรธรณ วีระสุขจินดา. (2533). *การศึกษาการกระจายรายได้ทางด้านการเกษตรและแนว
ทางแก้ไขปัญหา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. ถ่ายเอกสาร.
- Carmel, U.C. (1995). *The Distribution of Income in Thailand*. World Employment
Programme Research: n.p.
- Ikemoto, Yuki. (1993). Income Distribution and Malnutrition in Thailand. *In*
Chulalongkorn Journal of Economics. pp. 136-160.
- Oshima, H.T. (1970). Income Inequality and Economic Growth: The Post-war
Experience of Asian Countries. *In Malayan Economic Review*, V.15(2): 7-41.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

ความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
 ที่อยู่ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ บ้านเลขที่.....หมู่ที่ 2 บ้านอ่าวนาง ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง
 จังหวัดกระบี่ วันที่สัมภาษณ์.....

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

1. อาชีพปัจจุบันของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

- ☐ ผู้ประกอบการหรือพนักงานธุรกิจโรงแรม
- ☐ ผู้ประกอบการหรือพนักงานธุรกิจอาหาร
- ☐ ผู้ประกอบการหรือพนักงานธุรกิจนำเที่ยว
- ☐ ผู้ประกอบการหรือพนักงานธุรกิจขนส่ง
- ☐ ผู้ประกอบการหรือพนักงานธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

2. เพศ

- ☐ ชาย
- ☐ หญิง

3. อายุ ปี

4. สถานภาพ

- ☐ โสด
- ☐ สมรส
- ☐ สมรสแต่ไม่ได้จดทะเบียน
- ☐ หย่าร้าง
- ☐ ม่าย
- ☐ แยกกันอยู่

5. ระดับการศึกษาสูงสุด

- ☐ ประถม
- ☐ มัธยมต้น
- ☐ มัธยมปลาย/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
- ☐ อนุปริญญา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
- ☐ปริญญาตรี
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

6. ภูมิลำเนา

- ☐ จังหวัดกระบี่
- ☐ จังหวัดอื่น (โปรดระบุ).....

7. ศาสนา

- ☐ พุทธ
- ☐ คริสต์
- ☐ อิสลาม
- ☐ 4. อื่นๆ.....

สภาพเศรษฐกิจครัวเรือน

1. จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีทั้งหมดกี่คน (รวมตัวท่าน) คน
2. จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวมีทั้งหมดกี่คน (รวมตัวท่าน)
..... คน
3. สาเหตุในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
 - ☐ อาชีพเดิมรายได้น้อย
 - ☐ ทำตามผู้อื่นเพราะมีรายได้ดี
 - ☐ รับสืบทอดมาจากบิดามารดา
 - ☐ ท้องถิ่นมีความเหมาะสมในการประกอบอาชีพ
 - ☐ อื่นๆ
4. สมาชิกในครัวเรือน (รวมตัวท่าน) ประกอบอาชีพอะไรบ้างและมีรายได้จากการประกอบอาชีพเดือนละเท่าไร

สมาชิก	เพศ	อายุ	อาชีพ	รายได้ต่อเดือน

5. รายได้จากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของท่านและสมาชิกในครัวเรือนเพียงพอต่อการดำรงชีวิตหรือไม่
 - ☐ เพียงพอ
 - ☐ ไม่เพียงพอ
6. จากข้อ 5 ถ้ารายได้จากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไม่เพียงพอ ท่านจะประกอบอาชีพใดเป็นอาชีพเสริม
7. ท่านคิดว่ารายได้จากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นหรือไม่
 - ☐ เพิ่มขึ้น
 - ☐ ไม่เพิ่มขึ้น

ภาคผนวก ข

ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 21 รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง
จังหวัดกระบี่ แยกตามประเภทของธุรกิจ

ประเภทของรายได้ครัวเรือนจากธุรกิจ ท่องเที่ยว	รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างในธุรกิจ ท่องเที่ยวแต่ละประเภท (บาท/เดือน)
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม	304,700
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร	562,500
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนำเที่ยว	841,500
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง	1,015,500
รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก	1,599,500
รวม	4,323,700

ตาราง 22 รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจโรงแรมในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง
จังหวัดกระบี่

ลำดับครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง	รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจโรงแรม (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 2	13,000
ครัวเรือนลำดับที่ 3	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 4	18,000
ครัวเรือนลำดับที่ 5	16,750
ครัวเรือนลำดับที่ 6	7,500
ครัวเรือนลำดับที่ 7	8,500
ครัวเรือนลำดับที่ 8	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 9	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 10	7,000
ครัวเรือนลำดับที่ 11	5,500
ครัวเรือนลำดับที่ 12	7,500
ครัวเรือนลำดับที่ 13	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 14	6,000
ครัวเรือนลำดับที่ 15	18,000
ครัวเรือนลำดับที่ 16	8,000
ครัวเรือนลำดับที่ 17	21,600
ครัวเรือนลำดับที่ 18	8,000
ครัวเรือนลำดับที่ 19	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 20	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 21	18,000
ครัวเรือนลำดับที่ 22	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 23	7,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	23,850
ครัวเรือนลำดับที่ 25	17,500
รวมรายได้ครัวเรือน	304,700

ตาราง 23 รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจอาหารในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง
จังหวัดกระบี่

ลำดับครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง	รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจอาหาร (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	15,500
ครัวเรือนลำดับที่ 2	120,000
ครัวเรือนลำดับที่ 3	7,000
ครัวเรือนลำดับที่ 4	71,000
ครัวเรือนลำดับที่ 5	24,500
ครัวเรือนลำดับที่ 6	42,000
ครัวเรือนลำดับที่ 7	8,500
ครัวเรือนลำดับที่ 8	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 9	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 10	47,000
ครัวเรือนลำดับที่ 11	8,000
ครัวเรือนลำดับที่ 12	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 13	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 14	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 15	36,000
ครัวเรือนลำดับที่ 16	8,000
ครัวเรือนลำดับที่ 17	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 18	5,500
ครัวเรือนลำดับที่ 19	7,500
ครัวเรือนลำดับที่ 20	8,500
ครัวเรือนลำดับที่ 21	15,500
ครัวเรือนลำดับที่ 22	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 23	7,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	17,000
ครัวเรือนลำดับที่ 25	24,000
รวมรายได้ครัวเรือน	562,500

ตาราง 24 รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจนำเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง
จังหวัดกระบี่

ลำดับครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง	รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจนำเที่ยว (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 2	87,000
ครัวเรือนลำดับที่ 3	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 4	21,000
ครัวเรือนลำดับที่ 5	35,000
ครัวเรือนลำดับที่ 6	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 7	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 8	6,000
ครัวเรือนลำดับที่ 9	250,000
ครัวเรือนลำดับที่ 10	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 11	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 12	68,000
ครัวเรือนลำดับที่ 13	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 14	60,000
ครัวเรือนลำดับที่ 15	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 16	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 17	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 18	9,000
ครัวเรือนลำดับที่ 19	25,000
ครัวเรือนลำดับที่ 20	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 21	21,000
ครัวเรือนลำดับที่ 22	19,000
ครัวเรือนลำดับที่ 23	18,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 25	18,500
รวมรายได้ครัวเรือน	841,500

ตาราง 25 รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจขนส่งในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง
จังหวัดกระบี่

ลำดับครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง	รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจขนส่ง (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	21,500
ครัวเรือนลำดับที่ 2	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 3	26,500
ครัวเรือนลำดับที่ 4	15,500
ครัวเรือนลำดับที่ 5	39,000
ครัวเรือนลำดับที่ 6	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 7	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 8	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 9	37,000
ครัวเรือนลำดับที่ 10	37,500
ครัวเรือนลำดับที่ 11	31,000
ครัวเรือนลำดับที่ 12	42,000
ครัวเรือนลำดับที่ 13	34,500
ครัวเรือนลำดับที่ 14	40,000
ครัวเรือนลำดับที่ 15	29,500
ครัวเรือนลำดับที่ 16	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 17	44,000
ครัวเรือนลำดับที่ 18	48,000
ครัวเรือนลำดับที่ 19	60,000
ครัวเรือนลำดับที่ 20	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 21	140,000
ครัวเรือนลำดับที่ 22	71,500
ครัวเรือนลำดับที่ 23	70,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 25	12,000
รวมรายได้ครัวเรือน	1,015,500

ตาราง 26 รายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกในตำบลอ่าวนาง
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ลำดับครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง	รายได้ครัวเรือนจากธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	28,000
ครัวเรือนลำดับที่ 2	57,500
ครัวเรือนลำดับที่ 3	80,000
ครัวเรือนลำดับที่ 4	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 5	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 6	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 7	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 8	38,000
ครัวเรือนลำดับที่ 9	35,000
ครัวเรือนลำดับที่ 10	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 11	70,000
ครัวเรือนลำดับที่ 12	17,000
ครัวเรือนลำดับที่ 13	40,000
ครัวเรือนลำดับที่ 14	80,000
ครัวเรือนลำดับที่ 15	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 16	548,000
ครัวเรือนลำดับที่ 17	55,000
ครัวเรือนลำดับที่ 18	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 19	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 20	32,000
ครัวเรือนลำดับที่ 21	9,000
ครัวเรือนลำดับที่ 22	250,000
ครัวเรือนลำดับที่ 23	11,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	80,000
ครัวเรือนลำดับที่ 25	38,000
รวมรายได้ครัวเรือน	1,599,500

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายธีรวัฒน์ เกษมสิน
วันเดือนปีเกิด	19 กรกฎาคม 2526
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	50/3 ถนนประชาธิภา ตำบลหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี 41000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล
พ.ศ. 2549	เศรษฐศาสตรบัณฑิต สาขาการค้าระหว่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
พ.ศ. 2553	เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.) สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ